

Андрій Крижевський

Евотон: 180

Короткий виклад роману «Евотон: трансформація» — другої частини серії «Лабіринти Евотона»

За десять років після невдалої спроби цивілізації абсідеумів захопити Землю — світ змінився. Інопланетні технології, які раптово увірвалися в земне життя, проникають у всі його сфери. Утім, соціально-політичні процеси на планеті не зазнали помітних поліпшень...

У розпорядженні патрійців і земної Світової ради опиняються відомості про Деумію — розшукувану впродовж тисячоліть планету, яку колись залишили загадково зниклі клаудеуми (легендарна перша цивілізація Всесвіту). Абсідеуми, загроза повторного вторгнення яких тримає в паніці всю земну кулю, перехоплюють інформацію й негайно відправляють на Деумію експедицію в надії дістати безцінні знання клаудеумів. Це допоможе їм завершити роботу, пов'язану з перетворенням землян на джерело енергії. Для досягнення своєї мети абсідеуми викрадають названу доньку Велфарія і Діани —

Айюмі, яка постійно бачить містичні сни про клаудеумські лабораторії.

Тим часом Рада, що беззастережно укріпила свою владу над державами і контролює найважливіші світові процеси, охоплена підозріливістю: кожного вважають зрадником, який сприяє можливому вторгненню абсідеумів. Посилують ситуацію випадки нез'ясовного зникнення молодого Покоління землян і почастишталі теракти «Воскресіння» — організації, що вимагає відновлення культурних меж. Як кульмінація — арешт Велфарія і Джеймса, після якого Андрій, одноосібно розширивши свої повноваження голови Ради до абсолютних, призначає Су Лівєя (главу китайського представництва Світової ради і президента «Ф.Ко» — корпорації, яка виготовляє Ферруанців за замовленням Ради) командувачем Об'єднаними озброєними силами планети і організовує земну експедицію на Деумію без узгодження з патрійцями.

Проте загроза вторгнення абсідеумів турбує й Патрію. Консиліум і Злата як очільниця патрійської держави на знак підтримки землян уклали угоду з корпорацією «Ф.Ко», яка забезпечила патрійців тисячами супутників, здатних у разі атаки абсідеумів ізолювати Патрію від решти Всесвіту за допомоги Субстанції. Алон, що перебуває на Патрії,

відчайдушно намагається перешкодити активації супутників, запідозривши зраду...

Водночас на Деумії відбуваються події, які змінять розстановку сил у галактиці на багато тисячоліть. В Айюмі вселяється душа клаудеума! Абсідеум, який супроводжував дівчинку, отримує наказ сховати її у свій віртуальний світ і доставити очільнику абсідеумської цивілізації. Але Велфарій і Андрій знищують абсідеума...

Користуючись відсутністю голови Ради, зрадники на Землі відкривають свої обличчя. Зосередивши навколо себе землян, які жадають абсідеумських золота й технологій у обмін на евотони, заручившись підтримкою населення планети, яке зневажає Покоління, а також розігравши спектакль зі знищенням бійців збройних сил Ради молодими землянами, Су Лівей захоплює владу й засновує нову державу — Сулівею. Автором ретельно спланованого плану виявляється не хто інший, як очільник абсідеумської цивілізації — Вархунд.

Андрій, Велфарій і Айюмі повертаються на Землю. Держави, що залишилися вірними колишній Раді, разом із Поколінням засновують Формації — два світи, що паралельно існують на одній і тій самій території. Відновлена Рада першої Формації — для старого покоління, а наддержава другої Формації — для нового. Не сподіваючись на

допомогу патрійців, які залишилися ізольованими на своїй планеті через активацію Шолома, у фінальній битві з абсидеумами зійшлися Формації і... тезієць, котрий надав допомогу в обмін на сімсот п'ятдесят років монопольного видобутку золота і срібла на Землі!

Врешті-решт, Вархунд все ж таки добирається до клаудеумського скарбу, захованого в Айюмі. Проте зіткнення з нею заражає очільника інтервентів вірусом Змін: відтепер кожний з абсидеумів, який наблизиться до Вархунда, втрачає здатність до сліпої покори!

І тоді Майкл як очільник другої Формації, використовуючи наданий клаудеумами «козир», робить Вархунду божевільну пропозицію!

Розділ 1

Він дивився на свої покриті попелом долоні, на яких проступала кров з численних дрібних порізів, і часто кліпав — у віях забилися смітинки.

Щомиті потужні вибухи віддавалися гучною вібрацією в голові. Простір між гір, який ще недавно виблискував соковитими барвами тропіків, тепер палахкотів високою загравою агресивного полум'я.

Чоловік ледве звівся на ноги і, накульгуючи, важко побрів між стін з обгорілих, розплавлених

або спотворених залишків етонних тенет, Атонів, антигравів і модулів, які не встигли трансформуватися з пилових частинок. Раптом йому довелося відсахнутися, щоб величезна балка, опадаючи під власною вагою, не обрушилася йому на голову.

Неподалік від пораненого бійця прогримів вибух, що підкинув угору купу охопленого вогнем металу. І в тіло чоловіка встромився погнутий катастрофою гарячий уламок корабля...

Боєць з криком звалився на коліна і знесиленим рухом спробував витягнути метал із себе. А потім, так і не зумівши це зробити, завмер з приреченим поглядом. Перед ним стояла істота, вкрита довгою шерстю, яку розвівали повіви гарячого повітря. Боєць вперше в житті опинився в безпосередній близькості від тезійця, який із крижаним спокоєм наблизився до нього, пильно роздивляючись символ сулівейської Ради на його бронезилеті... На нім було зображено лише одна планета замість двох, які символізували першу і другу Формації.

Прибулець блискавично підхопив волохатими кігтистими пальцями черговий фрагмент розрушеної балки. Одночасно перехопивши скривавлений загострений уламок, який чоловік спробував встромити в тіло тезійця. Почулися відчайдушні крики гібриода, якого залишали сили.

Обличчя інопланетянина, яке не мало особливої міміки для виразу емоцій, впритул дивилося на чоловіка. З неймовірною силою тез повернув перехоплений уламок у широку рану на тілі гібрида, з якої не припиняла струменіти кров. Хрипкий крик — і тіло осіло на землю, у шар розпеченого сміття з уламків кораблів і піднятої вибухами землі. Приречений погляд звівся до нічного неба, закритого щільним шаром золота...

Тезієць показав масивні кігті і замахнувся... Несподівано спалахнуло світло, примусивши інопланетянина примружитися і завмерти.

— Радимо зупинитися!

Промені світла набули вертикального положення: перед тезійцем постали представники його ж цивілізації, на яких він витріщив здивований погляд зелених очей. Серед двох десятків інопланетян особливо виділявся тез із білими плямами, розкиданими на шерсті чорного кольору. Він зіщулив очі й звужив зіниці. Те ж саме зробив і схилений над знесиленим гібридом тезієць, котрий відчував себе вже не настільки упевнено, як раніше. Саме так — кліпанням очей — прибульці привітали один одного, позначивши свої імена.

— Як це розуміти? — закліпав інопланетянин. — Відколи це тезієць полює за тезійцем?!

— Відтоді, відколи один тезієць вирішив

порушити інтереси всіх інших тезійців!

Прибулець захотів переступити через бійця сулівейської Ради, але несподівано для присутніх спіткнувся і завалився прямо на нього. Звівшись на ноги, тезієць до ще більшого загального здивування зчинив справжню істерику, не соромлячись у виразах:

— Та як ви, пелехаті, смієте?!

— Не ображай нас марно! Ти чудово розумів значення своїх дій! І знав про наслідки порушення особливого статусу Терракопі!

— Я уклав вигідну угоду із землянами, які завдяки моїм старанням розгромили ворога й отримали переконливу перемогу! Сімсот п'ятдесят років! Їхнє золото тепер належить нам!

— Та жоден нормальний тезієць не погодився б навіть на мільйон років!

Інопланетянин з білими плямами зробив декілька кроків убік і підозріло поглянув на представника своєї цивілізації.

— Не погодився б навіть на мільярд років здобутку їхніх металів! Порушивши заборону, ми ризикуємо...

— Невже кормом у годівниці?

Співрозмовник у відповідь випустив назовні свої кігті, що зблиснули віддзеркаленням розлюченого вогню. Проте очільник групи, що, як і раніше, перебував осторонь епіцентру

розпалюваного конфлікту, показав заборонний жест.

— Порушивши заборону, — прокліпав він, — ми ризикуємо потрапити в безжальну опалу патрійської цивілізації. Не можна недооцінювати її вплив. Її приклад, ймовірно, наслідуватимуть щонайменше півсотні інших світів. Тобі не слід забувати, що ми — монополісти на видобуток, зберігання і постачання золота лише в нашій галактиці... А заповнити тутешній ринок, тим паче з схвалення патрійців, в тисячу разів легше, ніж зруйнувати їхній світ на друзки, — тезієць кивнув у бік гібриода. — Корм у годівниці, кажеш?

— Чудово! Тоді як же ви мене схопите, не порушивши двадцять п'ятого правила? — самовдоволено запитав тезієць.

— А ми тебе ввічливо попросимо, щоб не шукати виконавців, які, якщо знадобиться, витягнуть тебе з центру чорної діри!

Промені світла для переконливості знову освітили обличчя тезійця, який добровільно доєднався до групи, що почала поволі віддалятися.

Тим часом очільник тезійців, затримавшись на деякий час, плавно підійшов до гібриода, нахилився й пильно оглянув його. Обережно й дещо таємниче він акуратно витягнув з-під скривавленого бронжилета зошит з написом «Сни. Деумія». За мить у безпосередній близькості прогрімилі

декілька вибухів, прокотившись вібрацією по землі. Чоловік важко розплющив очі і збентежено вступився у прибульця із зошитом:

— Хто ти? — гібриод спробував звестися на ліктях, але сили вже не вистачало через значну невинну кровотечу. — Що ти за чортівня така? — з боєм у голосі запитав він.

Тезієць замахнувся із словами:

— Твоя смерть!

* * *

Землянин, немов кидаючи виклик решті перехожих, не розглядав Ейфелеву вежу. Його голова метлялася з одного боку в інший. Насичені барви заходу золотили величну споруду, яка свого часу дивом уціліла, але чоловік ігнорував її, впритул не помічаючи. На мить стривожений погляд зупинився на рештках Етона, який перетворився на експонат просто неба: два роки тому Париж занурився у вогонь, як і значна частина території планети. Потім чоловік несподівано розвернувся і обережно протягнув долоню до лавки на антигравітації. Міліметр за міліметром...

— Немає межі? Межі не може бути. Межа не виявляється. Може з'явитися. Немає межі? Так... Межа може з'явитися несподівано! З'являється. Немає. Межі бути не може. Немає межі... Межа

всюди...

Будівлі навколо Ейфелевої вежі, та й уся французька столиця істотно змінилася і набула вигляду інопланетного мегаполісу: високі прозорі споруди з незліченною кількістю яскравої рослинності; органічно вбудовані в нову архітектуру вулиці з антигравітаційними лавицями й ліхтарями; антиграви, що вилітають з перетворених станцій метро і зливаються в небі з іншими в суцільних потоках; Етони, які стрімко пронизують хмари... Грандіозна картина, насичена могутністю майбутнього в прийдешньому!

Утім, обличчя чоловіка не виражало ентузіазму. Брови стрімко злетіли і опустилися. І знову... Рухи повторювалися кілька разів. Нарешті він сів... Його погляд не затримувався ні на одній точці простору довше, ніж на півсекунди.

— У космос... Тепер можна розгледіти космос. Космос... Де мчить прозора планета... — бурмотів він впівголоса.

Зліва почувся уїдлиий сміх. Звісно, чоловік не відреагував на нього. Четверо парубків років двадцяти наблизилися і почали агресивно жартувати над божевільним. Їхній різнобарвний одяг, який символізував епоху цілковитої свободи стилю і самовираження, міг би привернути увагу органів правопорядку до норвезьких подій, але не тепер...

Найактивніший з них, у прозорій футболці, на якій періодично пробігали фіолетові хвилі, підніс до голови чоловіка, який відстороненим поглядом вступився їм під ноги, склянку з водою. Раптом вода закипіла, і мерзотник вилив її на скуйовджене волосся чоловіка, який лише злегка сіпнувся на місці. Парубок напружився під здивовані вигуки інших, а потім ударив чоловіка кулаком в щелепу, від чого той упав і розбив лоб об тверду поверхню лавки. З його губ сповзла слина, а очі зробилися скляними.

— Лише тридцять відсотків... Тільки тридцять. Для душі — тридцять, але не більше...

— Та що цей навіжений белькоче? — пролунало з-за спини хлопця, який, глумливо сміючись, усадив чоловіка назад.

З-за дерев з'явилася дівчина років двадцяти п'яти, рішуче перетнула площу і наблизилася до різнобарвного натовпу.

Тим часом мерзотник продовжував веселитися: щільність його брюк в районі ширінки починала зменшуватися.

— Якщо не вийшло окропом, то...

— Та як ви смієте?! Я зараз поліцію покличу!

— Абсидеумів?! — розсміялася група молодиків у відповідь на вигуки тендітної жінки.

Мерзотник зупинив розосереджений погляд на дівчині. Раптово до неї підскочив другий

хлопець і повалив на сусідню лавку. На тротуарну плитку впала її сумочка, після удару об поверхню зробившись прозорою. Дівчина спробувала встати, але підскочив мерзотник і сів до неї на коліна, облизуючись. Одночасно її шию обхопив один з браслетів субстанційних кайданок, які, ласо посміхаючись, тримав у руці третій хлопець.

— Звідки це в тебе? — запитав четвертий, який меланхолійно спостерігав звіддаля.

— Украв два роки тому в якогось дурня з автоматом...

Субстанція, що охопила шию, потягнула голову дівчини назад, третій хлопець схопив її за підборіддя. Його долоня не давала дівчині можливості закричати, її дихання збилося. Мерзотник позбавився від частини брюк у певному місці й уже запустив долоні під блузку, натиснувши на живіт і мацаючи ніжні груди. З широко розплющених очей дівчини потекли сльози...

— Припинити! — пролунав холодний голос.

Мерзотник відірвався від жіночого тіла, вихопив старий вогнепальний пістолет і вистрілив. Раптово його підійняло вгору, і він завис в повітрі з переляканими очима, а через мить на його обличчі проступили судини від евотонування потужної концентрації. Бездиханне тіло впало на тротуарну плитку, а крізь шию пройшла плазма на випадок Відновника. Другий, який повалив дівчину,

спробував втекти, але не зробив і двох кроків — бойовий ніж, що встромився в ногу, не залишив йому шансів на втечу. Третій, відбігши на значну відстань, підписав цим собі смертний вирок — потік плазми випалив у його животі великий отвір.

— Та ви звірі, а не поліцейські! Як так можна?! — закричала дівчина, витираючи сльози.

Але її ніхто не слухав. Чоловік, що наближався, не відпускаючи четвертого слабким евотонуванням, звісно ж, помітив стиснутий в його долоні кухонний ніж.

— Ні! Зупиніться! — дівчина підбігла до абсидеума і прокричала йому у вухо: — Він не скористався ним і підлягає арешту! Арешту підлягає! — її крик заповнив усю площу. Рух у напрямі переляканого хлопця не припинявся, тому дівчина зі всіх ніг підбігла до потенційного покійника й вибила з його руки ніж.

Тільки тоді абсидеум у темних окулярах зупинився!

— Я скаржитимуся другій Формації! Влаштували самосуд! Кати інопланетні! Вам тут не Катенар! Він не перешкодив арешту! — обурено викрикувала дівчина.

— Перший з них... — діловито відповів високий, атлетичної статури абсидеум у бездоганному темному костюмі, — спричинення тілесних ушкоджень середньої тяжкості, замах на

згвалтування, зберігання незареєстрованої зброї і спроба вбивства поліцейського. Нейтралізований з летальними наслідками. Другий — спричинення легких тілесних ушкоджень і спроба втечі з місця злочину. Нейтралізований із завданням незначної шкоди здоров'ю. Третій — спричинення тілесних ушкоджень середньої тяжкості, зберігання і використання субстанційних кайданок, спроба покинути місце злочину шляхом виходу з радіуса ураження евотонуванням. Нейтралізований з летальними наслідками. Четвертий — бездіяльність і сприяння злочину, спроба покинути місце його скоєння. Нейтралізований евотонуванням. Всіх і зокрема його, — абсидеум показав на божевільного, — в ізолятор на Місяць для наступного розгляду.

— Головне... Не у очі... Ізоляція. Необхідна Ізоляція! — продовжував бурмотіти чоловік.

— А його за що?! — не заспокоювалася дівчина, яка наблизилася до абсидеума і злегка штовхнула його долонею.

— В ізолятор і її!

* * *

Майкл поспішав разом з Алі. Вони промайнули крізь просторий хол і наблизилися до бічної поверхні, яка одночасно була і входом в інше

приміщення. Раптом їх засліпило червоне світло, вся Система будівлі заблокувалася, зусібіч почали наближатися Ферруанці.

— Та хай тобі! — вигукнув Алі й відскочив від Майкла. — Ніяк не звикну до нового алгоритму захисту.

Червоне світло згасло, а Ферруанці відійшли. З'явився довгожданий отвір.

— Чудово! — міркував аравієць. — Сканування має підтвердити наявність евотонів тільки одного представника якої-небудь Формації. Зловмисник з відсіченою головою жертви, що має, як виявилось, фатальний допуск, однозначно не прослизне. Але скажи мені... А якщо ти і Філлс як очільники Формацій зареєструєте вовка в овечій шкурі завчасно? Чи слід у такому разі сподіватися хоч на щось, що здатне зміцнити віру у Формацію, окрім як на уцілілу голову?

— По-перше, Алі, зловмисником може виявитися лише землянин першої Формації. Наше Покоління повноцінно користується інформаційним полем, засікти подвійного агента в якому — нескладне завдання. Утім, у будь-якому разі, зловмисник зазнає краху вже на етапі діставання доступу — на етапі одночасного введення очільниками Формацій значення частоти евотонів кандидата.

— Так... З'являється кандидат, і золотом йому

блокується зв'язок з інформаційним полем. У результаті вимальовувалася обмежений у часі проміжок життя, на підставі аналізу якого Система упевниться, що кандидат не перетинався з очільниками ні першої, ні другої Формаций.

— Кандидат може мати знайомство лише з одним з них, але не з двома! — безкомпромісно заявив Майкл.

— Паралельно попереджається ситуація масового виникнення знайомств у момент діставання доступу — такий собі спам для розсіювання фокусу. Однак і тут таїться небезпека. Я її виразно бачу.

— Яка?

— Хорхе... Алон... Тобіас...

— Я збагнув хід твоїх думок. Проте скажу тобі ось що: їм право доступу надають...

— Так, — перебив його аравієць, — все Покоління і весь склад Ради без винятку. Але довіра, Майкле, є одним з найнебезпечніших недоліків на Землі.

— А втім, ризик — нікчемний...

Аравієць промовчав.

Хлопці увійшли до просторої зали, яка викликала в Алі певні сумніви. Слід зазначити, що, попри вік, Покоління виглядало по-дорослому. Десь років на двадцять... І ця обставина стосувалася не тільки зовнішності... Причиною цьому послужила

якась програма, яка задіювалася разом із трансформацією землян, ініційованою дванадцять років тому в Норвегії.

Хлопці, зробивши декілька кроків, зупинилися. Майкл скористався паузою і поправив краватку, яка елегантно відсвічувала різними кольорами.

— Я тут вперше... Зала здається набагато більшою, ніж насправді!

— Подарунки... Небачені подарунки... — монотонним голосом промовив Вархунд. Інопланетянин сидів за столом на антигравітаційній подушці і проглядав якусь інформацію на голограмах. Перед ним на блакитному напівпрозорому фоні відображалися графіки, таблиці, масиви тексту. Варто було землянам почати рух в його бік, як прибулець негайно ж все заховав.

— Так, Алі, — аравієць остовпів від слів абсідеума. — Подарунки, яких ви не заслужили. І які ви приймаєте раніше належного терміну. Порушуете...

— Достатньо лекцій! — прогримів американець, на що Алі широко розплющив очі. Аравієць ніколи не бачив главу своєї Формачії настільки суворим. — Ти все сказав! Знаєш, чому ми прийшли?

Вархунд напружено стиснув кулаки й

заплющив очі від напливу емоцій, що справило враження навіть на Майкла.

— Тому, що якась істеричка грубіянила й чинила опір моїм підлеглим під час стандартних процедур затримання порушників. Звісно, — абсідеум вперше повернув голову до представників Покоління й розтиснув кулаки, — я в курсі.

— «Спроба покинути місце злочину шляхом виходу з радіуса ураження евотонуванням...» — здається, саме так прозвучало з вуст тобі подібних. Летальні наслідки! Відколи це перетворилося на підставу для вбивства?!

— Землянин хотів уникнути відповідальності! — залізним голосом відповів абсідеум. — Залишитися безкарним!

— Простір, Вархунде, Простір — кращий кат! Тобі це відомо! Вісімдесят перший рівень все-таки!

Абсідеум уже насилу контролював себе і протяжно промовляв кожну літеру:

— Але ваші закони дозволяють моїм підлеглим грати роль катів.

— Вбивство в тій ситуації, абсідеуме, було невинуватим! Як і бажання твоїх... підлеглих осушити іншого без достатніх на те підстав. Я попереджаю тебе востаннє!

— Ти незадоволений, що ми убезпечуємо вас від здохляків із першої Формації? — вперше на обличчі прибульця з'явилася знущальна

усмішка. — Я вважав, що ми допомагаємо один одному і сумлінно виконуємо домовленості, — на цих словах Вархунд недвозначно повів бровами. — Не забувай про це, партнере!

Майклом вперше опанувала якась нерішучість, яка згодом розчинилася під впливом ще більшої упевненості:

— Щоб більше твої собаки не виходили за межі наданих їм повноважень. Хочеш сумлінності? Почни зі своїх псів! І не забувай, голодного цорга тобі в партнери, про своє місце в наших домовленостях!

Абсідеум продовжував єхидно посміхатися услід землянам, які йшли від нього.

Алі поклав на плече Майкла долоню і запитав, коли той зупинився:

— З їхнього боку забезпечується контроль над сулівейцями з першої Формації. А що — з нашого? І, Майкле, чому він дозволяє собою так командувати?

— Дізнайся з поля! — незадоволено випалив американець і попрямував далі. А аравієць, що залишився позаду, обурено, але впівголоса відповів:

— Там тільки про зв'язок, який ми забезпечуємо, щоб він залишався очільником абсідеумів...

Сяйво Ігніс весело освітлювало алею з широкого тендеріуса, який цілий рік насичував своїми пахощами не тільки Кордіс, а й більшу частину планети. Вулиця, краї якої від зовнішнього спостерігача захищали високі соковито-зелені кущі, тягнулася за обрій уздовж масивних і величних споруд головного міста Патрії.

На одній з лавиць, які активувалися лише за наближення до них патрійця, сидів чоловік середніх років з волоссям вершкового кольору, невисокий, дещо повнявий. Сидів із заплющеними очима і напруженим виразом обличчя. Деколи проглядалися ледь помітні рухи нижньої щелепи... Раптом він промовив, як і раніше, зберігаючи повіки заплющеними:

— Здрастуйте, тезійцю! Я чекав на тебе...

— І тобі не хворіти, Фідуцію, — отримав сердечну відповідь. — Вже встигли доповіді про моє прибуття?

— Повідомлення сплигло, але я не проглядав його.

І тоді тезієць зрозумів, що Фебріс — друге сонце — досі не здійнялося на достатню висоту, щоб тимчасово стерти будь-яке уявлення про тінь в цій частині планети. А щодо кроків сумнівів не мав: патрієць їх не міг почути через подушечки на ногах співрозмовника. Отже, всі ознаки неодмінно

указували на тезійця.

Раптово перед гостем і збоку від чоловіка виникла голограма. На ній з'явилися слова, що позначають одне з питань, яке належало вирішити Консиліуму. «Розпуск корпусу Вартових». Примітно, що напроти слів стояла звична для землян «галочка» — патрійцям свого часу сподобався цей символ.

Тим часом тезієць насторожився: немов розуміючи подальший хід подій, а може, вже досконально знаючи кожен наступний крок Консиліуму, гість впритул наблизився до патрійця.

— Розумію, що зараз мене чує Фідуцій, а фактично сприймає завдяки полю весь Консиліум. І хоча я бачу лінії наперед, надія завжди вмирає останньою... Застерігаю патрійську владу від необдуманих кроків, які...

На голограмі патрійця виник другий рядок: «Повне розірвання домовленостей з тезійською цивілізацією!» Гостя з білими плямами на шерсті чорного кольору помітно пересмикнуло: наступають епохальні хвилини, які, можливо, спричинять зміни на довгі мільйони років...

— Якщо Патрія відмовиться від співпраці з нами, тоді ми неодмінно знайдемо іншого покупця на інший товар!

На голограмі тезійця запобігливо виникло зображення зошита.

— Враховуючи, що з лабораторій клаудеумів тоді змогли вибратися лише гібриод, який наказав всім довго жити, землянка на ім'я Айюмі, яка досі, наскільки мені відомо, перебуває в комі, і ваш Велфарій — єдиний дієздатний очевидець, який загадково... — тез перестав кліпати, щоб додати багатозначній паузі однозначності, — зник незабаром після перемоги Формаций над абсидеумами, цей зошит — єдиний ключ...

Проте несподівано і не велике здивування тезійця на голограмі намалювалася чергова «галочка». Запанувала дзвінка тиша, яку порушив патрієць:

— Ви можете робити що завгодно... Одначе знай, тезійцю: обставини вже змінилися. І шантаж з твого боку вже недоречний. А за порушення міжцивілізаційних правил необхідно відповідати...

— Як я і передбачав... Пихаті й самовпевнені патрійці!

— Тому ми неодмінно рекомендуватимемо решті цивілізацій у галактиці наслідувати наш приклад.

— Що навіть властива витонченість думки деколи здувається ураганом гордої недалекоглядності! Впізнаю справжніх патрійців...

Голограма висвітила слова: «Ліквідація патрійської держави».

Етон підлетів до величезної сферичної споруди. Наближення корабля занурило будівлю в численні спалахи червоного світла: Помічник негайно ініціював зв'язок з Системою.

— Пшемиславе, зустрічай гостей!

З'явилося зелене світло, що ознаменувало посадку Етона в декількох метрах від краю споруди. За хвилину над транспортником виник субстанційний Кокон, простір якого почав заповнюватися газами і, зокрема, киснем. В утворений отвір будівлі місячної колонії спішно прослизнув Майкл. Його зустріли два Ферруанці, ідентифікуючи об'єкт. Американець потрапив у невелике порожнє приміщення: позаду залишався отвір, крізь який виднілася задня частина Етона на тлі жовто-оранжевих хвиль Субстанції Кокона. Ліворуч, праворуч і попереду — суцільна стіна без яких-небудь примітних особливостей. Два Ферруанці контролювали Майкла, який впритул наблизився до перешкоди й завмер на місці в очікуванні. І ось щільність досягла нульової відмітки...

Перед очільником Формації тягнувся хол з високою вигнутою стелею. Ширина приміщення, на відміну від довжини і висоти, не вражала і складала близько ста метрів. Теоретично тут могла б

поміститися достатня кількість Етонів... Наразі хол заповнювали земляни, Ферруанці, абсидеуми (яких, як і зазвичай, виділяли їх бездоганні темні костюми). З лівого і правого боку — перпендикулярні коридори з камерами для ув'язнених, по два на кожному з поверхів, починаючи з другого. Поверхи зовні виступали у простір холу довгастими балконами, які кріпилися до бічної поверхні і ніяк не сполучалися між собою, окрім як зовнішнім ліфтом-платформою на антигравітації.

Виникла біля Майкла голограма люб'язно запропонувала ввести або ім'я того, що відбуває термін, або значення частоти його евотона. Американець ввів дані двох земель першої Формациї і прийняв запрошення Системи пройти до їхніх камер. Він чекав, доки два Ферруанці, що його супроводжували, вишикуються в особливому порядку: один — перед ним, а інший — позаду. Саме таким чином всіх супроводжували роботи місячної колонії. Побачити когось між ними було неможливо.

Усі приміщення будівлі в цілях запобігання хвилюванням освітлювали темно-синім світлом. Освітлення дихало разом зі всіма: колір поступово і плавно змінювався від блакитного до темно-синього і навпаки. На підлозі у всіх приміщеннях не було видно жодного предмету,

жодного виступу. Лише ідеально гладка і рівна поверхня... Майкл відкрив панель управління Помічником на своїх лінзах і подумки активував тепловізор: простір між Ферруанцями заповнили ув'язнені — рухливі червоні силуети. Звісно, лінз з тепловізорами у них не було, а режим невидимості вмикали для кожного з них перед тим, як вони покидали камеру. Другий захід безпеки.

Землянин рушив разом з Ферруанцями праворуч, до ліфта-платформи, який зупинявся біля зовнішнього краю балконів із синім підсвічуванням. Щойно Майкл зупинився, виникли й ущільнилися поручні ліфта.

На тридцять п'ятому поверсі очільника другої Формації чекав Пшемислав — представник Покоління, відповідальний за колонію другої Формації. У цій же будівлі містилася колонія першої Формації, керівник якої мав таку ж посаду.

Майкл роздивлявся Пшемислава: зріст — десь метр сімдесят п'ять, середньої довжини розтріпане каштанове волосся, іскристі карі очі. Округле з чіткою лінією підборіддя обличчя освітлювала щира усмішка, примушуючи Майкла посміхнутися у відповідь. Поляк був його близьким другом...

— Пшемиславе! — тепло промовив американець.

— Майкле! Чудова краватка! — весело відзначив поляк.

Хлопці потиснули один одному руки і дружньо обнялися. Ферруанці залишилися біля ліфта-платформи, а земляни відправилися в коридор за номером п'ятдесят п'ять.

— Дівчину й чоловіка доправили сьогодні. Вже сім годин перебувають у камері. Передали мені, оскільки їх затримали абсидеуми, а не поліція Ради...

— Так, я в курсі. Вихопив з поля ще до того, як мені доповіли... І відразу відправився до Відірваного...

Пшемислав затримав Майкла і довірливо запитав:

— Питання як до друга... Слухай, а ти не забагато собі дозволяєш? Очільник абсидеумів все-таки... Два роки тому жодне явище у Всесвіті не викликало стільки страху і паніки, як він і його інопланетна банда...

Увагу очільника другої Формації привернула вільна камера з правого боку.

— Зараз, почекай... — Майкл сердечно стиснув лікоть поляка й упритул підійшов до входу в приміщення.

Подолавши прозорий стабільний буфер, він опинився у викривленому просторі: нейтральним евотонам, які генерувалися речовиною, що знаходилася всюди в межах камери, задавалися відкоректовані значення мірності. Але вибірково...

Параметри частинок американця й інших предметів, якби такі були тут, не зазнавали змін. Тому реально в об'єкті простору було більше. Одначе зовні так не здавалося. Для спостерігача ззовні об'єкт зберігав свої початкові пропорції. А все тому, що щойно евотони перетинали встановлену межу — їхні значення поверталися в початкову точку.

Майкл відчував справжню насолоду... У цей момент він прагнув усвідомити, що перебуває не тільки в деформованому просторі, а й у такому ж Всесвіті. Землянин уявляв його межі, що одночасно є межами чорної діри, яка для непідготовленого спостерігача із зовнішнього Всесвіту не могла вміщати простори нашого неосяжного дому.

Американець поглянув на зелене світло біля автоматично зниклого отвору й попрямував до друга, що чекав зовні. Щойно він підійшов до бічної поверхні, Система вмить забезпечила йому вихід.

— Абсидеуми... — із захопленням, але й з деякою часткою презирства промовив американець.

У коридорі з'явився один з представників абсидеумської цивілізації, примусивши Пшемислава підозріло покоситися в його бік.

— Наше завдання — витягнути з них все, що вдасться! — почулося в голові у поляка, який прийняв запрошення Майкла щодо Виклику. —

Такий шанс, можливо, більше не з'явиться!

— Тільки якщо вони не отримають своє першими. Майкле, мені як кращому другу...

— Алі мене сьогодні питав про те ж.

— І ти відповів йому? — заінтриговано звернувся поляк. — Що ти йому відповів?

— Що мета Вархунда — збереження свого впливу і влади, в чому ми йому й допомагаємо, користуючись його безмежною потребою в контролі абсидеумів.

— Про що ти тоді думав два роки тому? Майкле? — Пшемислав спробував висмикнути американця з роздумів, в які той несподівано занурився.

— Вдруге за сьогодні... Простір спілкується зі мною...

— Справді, в інформаційному полі присутня тільки та інформація, яку ти щойно озвучив.

— Ситуація змінилася... — все так само задумливо усередині голови друга пролунав голос Майкла.

— Проте пропонувати йому владу з ув'язнення і полону — самогубство. Отже існує щось, що тобою не вимовлялося тоді, але що зрозумів і прийняв Вархунд. Тому в полі не існує відповідних даних.

— Баланс порушився, Пшемиславе! — з деякою тривогою промовив очільник другої

Формації.

— Хай твої абсїдеуми горять у пеклі! —
обурился Пшемислав. — Не хочеш відповідати —
не потрібно!

— Абсїдеуми? — Майкл виринув із
роздумів. — Між іншим, саме вони забезпечили
нашим земним цивілізаціям мир і спокій. З одного
боку, тепер немає ворога. З іншого — допомогли
організувати сулівейців, повернути їх в наше
століття. Пам'ятаєш, що почали витворяти земляни
в сулівейських державах після перемоги над
абсїдеумами?!

— Добре тоді їм пропаганда промила мізки...

— Утім, зауваж, ця пропаганда зіграла злий
жарт із ними ж! «Абсїдеуми — визволителі від
гніту Ради і Покоління!» Ну що ж... Довелося
скористатися закладеною в їхній мозок установкою,
яку завдяки Випромінювачам покійного китайця
тепер не виб'єш без їх повторного використання.

— Атож... Що може спричинити небезпеку
для їхнього здоров'я, — почулося від
Пшемислава. — Є абсїдеуми — є спокій на Землі.
Парадокс! Скажи таку фразу кілька років тому —
покрутили б пальцем біля скроні.

— Точно, приятелю. Але якщо наш пес
зірветься з ланцюга, то за ним рвонуть і
сулівейці! — американець знову замислився, а
потім махнув рукою із словами: — А! Гори воно

все в пеклі! — і розсміявся, тим самим видавши перші звуки за весь час здійснення Виклику.

Хлопці, яких продовжували супроводжувати Ферруанці, не відстаючи від них ні на крок, попрямували назустріч абсидеуму, котрий за мить мирно розминувся з ними. Костюм прибульця привертав увагу витонченістю форм і строгістю стилю: блискучі туфлі, випрасувані брюки, розстібнутий на два верхні гудзики комірець білосніжної сорочки, злегка звужений у талії піджак. Погляд нерухомих і зосереджений. Як завжди... Іноді здавалося, що така поведінка — вищий ступінь зневаги, а деколи — їхній природний стан. Майкл дотримувався другої думки...

Залишивши прибульця позаду, американець голосно промовив:

— Негайно відпустити дівчину!

Наказовий тон і несподіване розпорядження очільника Формациї неабияк здивували Пшемислава, а Майкл вичікувально подивився у бік абсидеума: інопланетянин все так само незворушно продовжував свій шлях...

— Гм... — полегшено зітхнув американець і посміхнувся полякові. — Божевільного вже привели в кімнату для допитів? Гадаю, що ми його довго не протримаємо там...

Пшемислав щось йому відповів про хід

виконання. Саме у цей момент абсідеум поволі озирнувся, затримавши на мить пильний погляд на Майклі.

Задля дотримання тутешніх правил очільнику другої Формації знову довелося активувати тепловізор, тому що з-за найближчого повороту випірнули два роботи-конвоїри. Лінзи Майкла без зусиль дозволили виявити ув'язненого, який відставав від першого Ферруанця і випереджав другого рівно на п'ять кроків. Землянин першої Формації йшов лицем до американця, який краєм ока помітив плавний рух вгору середнього пальця руки ув'язненого. А логічним завершенням зухвалої поведінки чоловіка стала його злісна усмішка...

«Кількість!» — раптово промайнуло в голові у Майкла: він помітив трьох абсідеумів у кінці коридору — якраз біля входу в кімнату для допитів. Їхня поведінка здалася американцеві досить дивною і насторожливою. Прибулець у центрі групи стривожено поглядав то на очільника другої Формації, то правіше. Абсідеум ліворуч з тими ж невластивими їхній цивілізації почуттями розглядав свій бік коридору, який тягнувся перпендикулярно головному. «Кількість і...»

— І їх завжди стільки? — з підозрою запитав Майкл за допомоги Виклику.

— Ні, — блискавично випалив поляк, розмірковуючи, мабуть, про те ж.

Американець не зводив насторожених очей з інопланетян. У його уяві виринали картини, на яких вимальовувалися обличчя... Вархунда, який притискував вихором загін поліцейських в Одесі, але який втратив зв'язок з полем не без втручання очільника другої Формациї... Брата абсидеума, який вмить відновив колишню велич від вимовлених Майклом слів. «Яку ж він тоді відчув надію, коли я запропонував спільний штурм!»

— Залишилося тільки сказати, що...

Американець збентежено глянув на друга.

— Що ти запропонував штурмувати? І в такому разі ми маємо справу з військовим союзом? — пролунав голос у нього в голові.

— Страх! — відповів Майкл. — Кількість і страх попереджають мене, тебе, земні цивілізації, галактику... — американець озирнувся й помітив інопланетянина, який переслідував їх з цілковито байдужим виглядом. — Дані, між іншим, відсутні не тому, що не вимовлялися ні в думках, ні вголос... А через золото, яке встигло заблокувати зв'язок з інформаційним полем.

Відповідальний за колонію промовчав, не відшукавши потрібних слів. «Страх?! У абсидеумів?!»

— Світ перевернувся... Пшемиславе, — Майкл повернув голову до поляка, — у мене вкрай погане передчуття...

Несподівано з чергового коридору, що перетинав головний, вкотре з'явилися Ферруанці-конвоїри. Завдяки тепловізору гість місячної колонії розрізнув зсутуленого в'язня. Той брів, утомлено опустивши голову, не помічаючи нічого навколо. Рухи тіла свідчили про його цілковиту байдужість до всього, що відбувається.

— Божевільний... — з жалем промовив Пшемислав.

— Не факт... Може, свідомо ігнорує тутешній порядок... — знизав плечима Майкл.

— Та ні ж, — обурився відповідальний за колонію, — це — він... Божевільний!

Несподівано у просторі виникла пляма: місцями червона, майже бордова, місцями — яскраво-жовта. Вона повністю закривала собою і Ферруанців, і в'язня.

— Схопити! Схопити негайно! — крикнув абсидеум, кинувшись у бік плями.

Пшемислав зірвався з місця й заволав услід абсидеуму:

— Відставити, поліцейський! Відставити, я сказав! Ізолювати — наказ відповідального!

Пляма спробувала сховатися в бічному коридорі. Відреагувавши на слова Пшемислава, Ферруанці схопили всіх: один з конвоїрів приєднався до робота, який з'явився із стелі, що раптово розсунулася, і вони заблокувавши

абсидеумів, а з бічних поверхонь коридору виникли металеві вартові, які надійно обступила пляму з усіх боків. Американець квапливо намагався вимкнути тепловізор, але Система колонії перешкодила.

— Не чіпати тендерійця! — насамперед наказав Майкл. — Помістити всіх ув'язнених в камери! Негайно!

— Запустити сканування! Почати процес сканування! — не замовкали абсидеуми.

Проте Ферруанці не діяли, покійрно чекаючи команди землянина, що наближався упевненим кроком.

— Замовкніть! — прикрикнув американець на абсидеумів і насторожено поглянув на тендерійця.

Тим часом Система місячної колонії, заручившись підтримкою Добренка, відповідального першої Формациї, виконала недавній наказ очільника другої Формациї — і тепловізор деактивувався... Перед Майклом показалася найдивніша істота з тих, що йому доводилося бачити! У повітрі ширяла куляста субстанція чорного кольору з гострими, зазубреними виступами по всій поверхні... Ні очей, ні кінцівок, ні голови!

— Вперше зіткнувся? — з розумінням запитав Пшемислав, який вже встиг звикнути до тендерійців, оскільки неодноразово зустрів їх за

останні декілька місяців: прибульці систематично з'являлися в місячній колонії.

Тендерійці були своєрідним музейним експонатом. Ні, їхня цивілізація не зникала... Проте розумне життя на основі кремнію, а не вуглецю зустрічалося тільки в особі тендерійців. Тому ними захоплювалися, їх поважали і боялися...

— Вперше... — спантеличено відповів Майкл.

— Пане очільнику Формації! Необхідно упевнитися, що ув'язнений на місці, — наполегливо нагадав той самий абсидеум з розстебнутим комірцем.

— Згоден.

— Ініціювати сканування евотонів та ідентифікувати особу! — помітивши жест-розпорядження американця, наказав відповідальний.

— Евотони ув'язненого виявлені, особа ідентифікована, — прокоментував Ферруанець дані на виниклій голограмі.

— Ось... Наш божевільний. Гарзд, — відзначив Майкл, приготувавшись зробити рух долонею для перегортання завислої в повітрі сторінки. — Зараз дізнаємося прізвище...

— Цього недостатньо, — перебив Майкла інший абсидеум. — Необхідно вимкнути режим невидимості, щоб упевнитися остаточно.

— Показати ув'язненого, — наказав очільник другої Формачії.

Абсидеуми принишкли і насторожилися. Пшемислав з нерозумінням подивився на друга: спохмурнілий Майкл пильно розглядав в'язня.

Тим часом тендерієць почав поволі віддалятися з місця подій. Пшемислав перегорнув сторінку за приятеля і уважно прочитав ім'я і прізвище заарештованого. Американець залишив голограму без уваги.

— Тендерієць? — запитав поляк.

Нарешті Майкл, зберігаючи байдужість, відірвав погляд від землянина й відповів:

— Відпускаємо, звісно. Тільки думки про клаудеумів справляють на мене таке враження...

— У їхніх очах тече синій колір! — почувлися слова божевільного, що пронизали наскрізь. — Їхні тіла злилися з інформацією!

Майкл із Пшемиславом швидко переглянулися, тому що ув'язнений наполегливо до них наближався.

— Клаудеуми — всюди! Скрізь! Біля мене! І... у тобі! — божевільний накинувся на американця. — Я хочу поглянути в його обличчя! — закричав землянин, здійснюючи рухи, які імітували спробу розкрити груди Майкла голіруч. Його негайно наздогнали Ферруанці і привели до тями: спершу відтягнули від хлопця, а

потім кінцівка металевого вартового, що є аналогом людської руки, зупинилася в декількох міліметрах від плеча божевільного і випустила обпалюючий потік світла на шкіру.

— Відвести в кімнату для допитів! — скомандував відповідальний.

Ув'язнений здригнувся від дотику роботів і прокричав, озираючись то на конвоїрів, то навсібіч:

— Клаудеуми... Вони всюди! З туману! З туману... Хуртовина приховує їх... Обступили! — його очі, наповнені жахом, страхітливо сфокусувалися на точці за плечем поляка, а тремтячі губи повторювали: — Буфер аномалії за кілометр, а зараз — біля обличчя, і з буфера з'являється...

Пшемислав не слухав марення, викликавши голограму з показниками діагностики очільника другої Формації, на якій переважав зелений колір, що символізував здоровий стан.

— Клаудеумське обличчя, — продовжував божевільний, — їхні випуклі очі поглинають твоє віддзеркалення... — нарешті він остаточно заспокоївся. Ферруанці-конвоїри негайно забрали його.

— І хто ж він, не скажеш мені? Ти ж знаєш його! — підозріло запитав поляк, дивлячись на пульс американця, підсвічений блакитним кольором на голограмі. Сімдесят чотири удари в

хвилину. Сімдесят п'ять. Сімдесят дев'ять!
Вісімдесят шість! Майкл спостерігав за подіями біля входу в кімнату для допитів...

Далеко за спиною Майкла, на початку головного коридору, промайнув тендерієць. Одночасно краєм ока поляк помітив, як абсцідеуми вкотре зірвалися з місця.

Вісімдесят дев'ять! Дев'яносто два!

Саме в цей момент відповідальний почув Виклик від Майкла з проханням не чіпати інопланетян. «Тендерієць у мене за спиною?» — запитав він у Пшемислава, який озирнувся і побачив, як абсцідеуми розділилися: два накиннулися на невидимого землянина між Ферруанцями, а інші — на тендерійця. Утім, шойно перший абсцідеум наблизився до тендерійця на потенційно небезпечну відстань, вмить отримав серію опіків, що примусило його відскочити. Температура тіла тендерійців значно перевищувала як абсцідеумську, так і земну. А в місцях потенційної небезпеки ділянки тканини ще нагрівалися.

— Сперечаємося, що божевільного тут вже немає? — запитав Майкл.

— Ставлю свою посаду відповідального, що є, — нехитро відповідав поляк.

Майкл хитро зіщулився і промовив:

— Переможець отримує посаду того, хто програв, а той, хто програє, — переможця.

Домовилися?

— І чому у мене зникає бажання? — прийняв гру Пшемислав з кривою усмішкою.

Відповідальний відкрив журнал подій Системи місячної колонії і активізував вкладку з найменуванням «Розпорядження». Він помітив, що Майкл щойно наказав Ферруанцям просканувати евотони ув'язненого з метою його ідентифікації.

— Гадаю, щодо невидимості тепер промовчать...

Потім на голограмі прослідувала інша команда, але вже — безпосередньо Системі: зміна треку з плейлиста, який прослуховувався вже не один десяток разів.

— Дірку протреш! Одна й та ж група...

— Вистачає й інших плейлистів, — відповів глава Формації.

— Не помічав, не помічав...

— Скажімо так: «Парк» завжди залишиться для мене особливим...

До кімнати для допитів залишалося декілька кроків, але абсидеуми вже прямували назустріч Поколінню після того, як ознайомилися з результатами ідентифікації, що задовольнили їх. Американець навмисно зачепив плечем найактивнішого прибульця — з розстебнутим комірцем. Абсидеум розвернувся, обурено розвів руки в сторони і промовив одночасно із

землянином: «Калпа!»

— Знаєш, — додав лідер Покоління, — адже Ферруанець проаналізував і ваші евотони, які по силі, між іншим, майже не поступаються земним, — Майкл демонстративно підвів брови.

Вони увійшли до приміщення через утворений отвір. Перед Майклом і Пшемиславом здійнявся в повітря і завис на рівні поясу стіл на антигравітаційній платформі. З іншого краю два Ферруанця чекали їхніх наказів.

Простору кімнату для допитів рівномірно освітлювала безпосередньо її верхня поверхня. Простір уздовж стін заповнювався широким листям запашних рослин. Їхню роль складно переоцінити: раз на добу всі поверхні будівлі, за винятком зовнішніх, робилися прозорими, дозволяючи рослинності в приміщеннях радувати знудьговані за Землею очі працівників колонії.

— Залиште нас! — американець віддав розпорядження двом конвоїрам, і ті стрімко покинули кімнату. — А зараз, поки я не ввімкнув видимий режим і Система не забила на сполох, розкажи про твої зв'язки з божевільним і тендерійцями. Що відбувається?

Майкл і Пшемислав сіли. Їхні тепловізори почали функціонувати з моменту відходу роботів: вони чудово бачили силует дівчини, яку врятували від нападу і заарештували абсідеуми.

— Адже ти не випадково потрапила сюди? Навмисно ударила поліцейського?

Представниця першої Формациї нарешті сіла, про що засвідчив стілець, що здійнявся на певну висоту.

— Єдине, що мені так і не вдалося зрозуміти: чому Ферруанці, як і інопланетні виродки, які несподівано перетворилися на ваших друзів, не використали тепловізори? — почувся високий жіночий голос.

— Тому що живі істоти, або, як ти виражаєшся, інопланетні виродки, не додумалися ввімкнути їх. А Ферруанцями командує Система, яка стежить за дотриманням правив. Роботам достатньо реєстрації евотонів.

— І що ж написане в правилах? — з награною байдужістю запитала дівчина.

— Якщо всі ув'язнені перебувають у своїх камерах, тепловізор не підлягає обов'язковому використанню, — пояснив Майкл і продовжив: — А чому тобі не сказали про це твої друзі-тендерійці?

— Тому що їхнього спілкування ми почути не в змозі. Їхня реальність кардинально відрізняється від нашої.

— Тендерійці спілкуються за допомоги ліній. Ми лиш нещодавно це зрозуміли... — поспішив пояснити Пшемислав. — Кожна з ліній — вибір, що

замінює їм спілкування голосом.

У центрі стола виникла горизонтальна голограма, яку поляк поглядом наблизив і перемістив у вертикальне положення, підсвітивши тильну сторону. Таким чином представниця першої Формациї не могла бачити виниклі зображення, які вивчалися допитливими очима представників Покоління. Голограма в деталях продемонструвала їм тендерійця, що перетнув конвой.

— Ми ж спостерігали це наживо?

Пшемислав не відповів, занурившись в себе. Американець помітив його заінтригований погляд і знову пильно вдивився в голограму, але вже з набагато більшою увагою. Деякі ділянки запису він проглядав повторно в надії знайти якісь особливості. Все той же тендерієць і блокування його Ферруанцями.

— Отакої! А де ж абсидеуми? — Майкл кинув погляд у бік завислого в повітрі стільця напроти себе. — Де ж інопланетні виродки, наші друзі?

— Ви, як колись і Стів Фоллінг, коїте величезну помилку! — почувся жіночий голос.

— Так, тут відсутні прибульці. Абсидеуми, — резюмував Пшемислав.

Майкл різким рухом долоні розвернув голограму на сто вісімдесят градусів і захоплено вимовив:

— Це — твоє викрадення, яке відбулося

одночасно з нашим першим випадком!

— Так. Мене помістив у свій віртуальний світ тендерієць, щоб замінити божевільним. Ти, Майкле, знаєш, що він наразі — найцінніший об'єкт у галактиці... І ваші виродки теж в курсі.

— Чому ти генеруєш його евотони? — запитав глава другої Формації.

— Тендерійці постаралися.

— Яким чином?

Запанувало мовчання. Пшемислав підніс вказівний палець до губ і неухважно вдивлявся в стіл, ловлячи й аналізуючи кожне слово. Тільки періодичне постукування нігтем по дереву порушувало тишу...

— Бажаєш щось додати до вже сказаного, перш ніж я покажу твоє справжнє обличчя Системі?

— Не встигнеш... Єдина людина з вашого Покоління, яку я поважаю, — моя сестра! Отже, йдіть у дупу!

— Гм... Несподівано. І хто ж твоя сестра? Я мав честь з нею познайомитися?

— А чому «не встигнеш»? Відповідай! — стривожено закричав Пшемислав, чим викликав здивування свого очільника. Поляк негайно повернув голограму назад і відобразив всі дані про ув'язнену, які змусили Майкла неабияк здивуватися. У цей момент до приміщення увійшов Добренко — відповідальний першої Формації.

— Панно Анно! Я вимушений, — по цих словах з'явилася вродлива дівчина, схожа на Діану, — просити вас слідувати за мною.

Дівчина підвелася й попрямувала до виходу під пильним поглядом українця. Щойно її стрункі ноги перетнули межу приміщення, Анна загубилася в просторі. Утім, Майкл встиг помітити здійснений середній палець... Вдруге за день...

— Та ти чемпіон з симпатій, що вже казати, — із знуцанням промовив Пшемислав.

Американець заплющив очі й на чомусь старанно зосередився. «Напевно, поліз в інформаційне поле», — здогадався відповідальний.

— А я дізнаюся про дівчину, — тихо сказав Пшемислав. Та щойно він почав ініціювати занурення в масив даних, почувлася відповідь:

— Я вже вивчаю її. Схоже, у нашої зухвалої красуні досить широка співпраця з тендерійцями, нашим божевільним і... першою Формацією. Джеймс — гад! — без негативних евотонів, але з докором і захопленням вимовив очільник другої Формації.

— А я думав, що ти вивчаєш божевільного землянина.

Майкл демонстративно відмахнувся.

— Я добре пам'ятаю і знаю достатньо про його перебування на Деумії. Тоді. З нами...

У поляка відвисла щелепа.

— Стривай! Стривай... Він — той лікар, док, який полетів з тобою, П'ятнадцятим, Велфарієм і Айюмі на Деумію?! Той, який відправився з ними в клаудеумські лабораторії?! Той, який не вижив і не повернувся?!

— Так. Ми вирішили тоді, що він загинув! — Майкл поглянув на Пшемислава, намагаючись зобразити жах, який, без сумніву, колись відчув божевільний. Водночас відповідальний чудово розумів, що не існує погляду, здатного передати те, що тоді відбувалося...

* * *

Раптово в приміщення увірвався док і впав на коліна, упершись подряпаними долонями в металеву поверхню. По його плечу текла кров: глибока відкрита рана безупинно висмоктувала сили землянина, не залишаючи йому надії на порятунок. Чувся спотворений повторюваний стукіт: з живота на платформу крапала червона рідина, але тиск у вухах приглушував ці смертоносні звуки. П'ятнадцятий... Руків'я ножа стирчало із спини дока. Поза сумнівом, почерк гібриода...

Землянин виблював. Він спробував відірвати пальці від поверхні, але марно! Гравітація посилилася. Або слабкість. Знову підкотила

нестерпна нудота. Слина, яка поволі тягнулася до підлоги, починала пропадати разом з рештою дійсності. Землянин закричав, але його голос трансформувався в пронизливий неприродний писк, що віддавав технічним походженням. Крізь тіло прокотилася больова хвиля, вивертаючи навиворіт кожну клітину. Немов чийсь гострі пальці промацували всі тканини — як зовнішні, так і внутрішні... Біль тягнувся від ніг до голови суцільною смугою, примушуючи кричати все сильніше й сильніше.

Реальність почала повертатися. Очі побачили декілька дисплеїв з незрозумілими символами. Такими ж, які його група спостерігала в Майстерні... І знову йому цілком чітко здалося, що зліва знаходяться чийсь масивні кінцівки. Моторозна хвиля страху прокотилася по тілу, доповнюючи больову. Док швидко поглянув ліворуч — порожнеча... Дисплеї, символи різної щільності, аномалія... Все на своїх місцях. З панічною настороженістю повернувши голову назад, землянин здригнувся: периферичний зір знову встромив тисячі лез у мозок! Праворуч! Страх оволодів ним з новою силою, збиваючи дихання. Кашель... Док щосили спробував завмерти і не закашлятися. Проте стриматися не зміг... Закашлюючись, він встиг знову помітити сині кінцівки. Ні! Пересилуючи себе і

зосередившись на виході з приміщення, землянин повз... Повз! Без прибульців... Без дисплеїв... Без символів і аномалій... Без Деумії...

Утім, думка про те, що Земля обертається в сусідній галактиці, вмить повернула дока в суворі реалії його самотнього перебування в жорсткому світі. З всемогутніми прибульцями, котрі перебувають десь поряд, з попільними заметами, які обволікають шкіру, немов мисляча субстанція, з хвилями на межі аномалії, що рвуть речовину в клапті... Він виявив себе недалеко від бездиханного П'ятнадцятого, покритого Субстанцією. Його пальці тягнулися в напрямі об'єкта, який, напевно, уже віддалився на мільйони світлових років. У місцях, не покритих субстанційною плівкою, налипнули якісь плями розміром з ніготь. Їхні рухи натякали на складне мислення. Істоти проникали через відкриті ділянки, прагнучи поглинути вже давно застигле тіло. Їхня темна лакована поверхня блищала, а контур підсвічувався жовтим кольором. Причому світіння не стикалося з межею зголоднілої істоти. Щойно землянин підповз ближче до трупа П'ятнадцятого, деякі зі «світляків» змінили напрям свого руху до дока. І раптом...

Ніж зник! Землянин зі страхом відчув відсутність чужорідного тіла в спині! Док застиг у вимотуючому очікуванні... Крапля поту стрімко скотилася до підборіддя і розбилася об Ізоляцію.

Перед очима на мить виникла масивна статуя істоти. Обличчя з кулястими очима, в зіницях яких протікала синя субстанція... Їх округлість, опуклість і неземна зосередженість, яка проникала глибоко в мозок спостерігача... Їх... «Їх...» Док обережно, намагаючись не ворушити головою, подивився на «світляків», що злякалися і розлетілися в сторони. Раптово в нім з новою силою прокинувся біль, вібраційною хвилею рознісся по всьому тілу! І знову! Він закричав пронизливим голосом, який знову трансформувався в інопланетний писк.

Тінь! Друга... Землянин з божевільним жахом побачив перед собою декілька тіньових силуетів, що відкидалися на металеву поверхню приглушеним жовтим світлом.

Серце сказано закалатало! Уздовж хребта пробіг холод, трансформуючись у крижаний біль, який найбільше виявлявся на ділянках, наближених до господарів тіней! Руки охопило безперервне тремтіння, і залишилося єдине інстинктивне бажання — перевернутися на спину! Зібравши залишки сил у кидок повороту, док перевернувся на спину.

І застиг у крижаному жаху від побаченого!

Розділ 2

Ми летіли в антиграві над Кордісом. У салоні, окрім мене, був мій ніжний чоловік — усміхнений землянин, який розглядав високі будівлі головного міста планети. Раптом його увагу привернуло дивне скупчення патрійців, що пересувалися по повітрю на висоті близько кілометра. Землянин спершу зніяковів, але за мить нерозуміння змінилося щирим здивуванням і захопленням...

— Приготуйся, зараз почнемо спускатися в підземне місто, — з ніжністю в голосі попередила я.

Антиграв раптово змінив свою траєкторію й розпочав процес зниження, описуючи в просторі зігнуту дугу.

— Зараз... — сказала я й показала рукою в бік скупчення представників моєї цивілізації.

І в цей момент патрійці сховалися за стінами високої будівлі, яка, втім, поступалася Інституту науки.

— Прозорість вимикається в один і той же час щодня?

У відповідь я кивнула.

Будівля, що з'явилася, мала складну структуру: основна її частина була еліпсоїдом — саме в ній сховалися патрійці. Від центру еліпсоїда до поверхні планети тягнулася металева колона. У ній з легкістю могли б поміститися близько п'ятдесяти таких, як наш, антигравів, летячи один за одним. А від основи колони високо в небо

здіймалися яскраві фіолетові спіралі.

Ми підлетіли до тунелю, з якого назовні потужними променями виривалося жовте світло. Спуск у підземне місто... Він розрахований на одночасне перебування в нім лише одного антиграва: перед нами своєї черги чекали три таких же транспортника. Землянин обернувся. У цей момент задня поверхня нашого літального апарату зробилася прозорою, і ми з пілотом обмінялися усмішками.

— Коли пірнемо під землю, обов'язково візьму управління на себе... — відгукнувся чоловік, відірвавши погляд від антиграва позаду нас. — Високо підніматися не стану, — заспокійливо додав мій милий супутник, і я з насолодою задивилася на його чарівну посмішку. Я, звісно ж, добре пам'ятала той випадок, коли він вперше узяв управління патрійським антигравом і скерував його в потоки транспортників над містом. І лише моє особисте прохання перед Консиліумом не дозволило йому позбутися тоді права на керування.

Літальні апарати перед нами стрімко зникли в тунелі. Ми зручніше всілися і вже за мить відчули, як субстанційний ремінь м'яко притиснув нас до спинки наших крісел. Нарешті ми почали плавний рух...

У тунелі нас зустріло приємне жовте світло, яке згасало разом з віддаленням нашого

транспортника від зовнішньої поверхні. Потім з'явився насичений синій...

— Не хвилюєшся?

— Трохи... За момент перевероту, — дещо схвильовано відповів чоловік. І тоді я подарувала йому довгий ніжний поцілунок. Неземний — як він з насолодою казав...

Раптом до антиграва стрімко наблизилися чотири прямокутні прилади розміром з кулак, які відразу ж зникли під непрозорою нижньою поверхнею літального апарату.

— Мініатюрні евотонні установки?

— Так. З ними швидше подолаємо відстань у декілька кілометрів, — пояснила я.

— Там же більше десяти, вірно? Слухай, а обов'язково тримати постійний кут нахилу при використанні установки?

— Швидкість переміщення фантастична.

— Але хіба Система не в змозі маневрувати при цьому?

— Таке краще не практикувати. Пам'ятаєш, як відбувається процес? Інформація згенерованих нами й антигравом евотонів копіюється і завантажується в нейтральні, якими заповнено практично все навколо. І якщо міняти траєкторію за таких обставин, то Система може відмовити.

— А інформація, наскільки я пам'ятаю, копіюється одночасно зі всіх евотонів цілого

об'єкта.

— Звісно. Інакше б Всесвіт припинив своє існування, занурившись у хаос.

— А як Система визначає об'єкт? Ну, наприклад, зараз же об'єктом є не тільки антиграв, а й ми в нім, й евотонні установки, що приєдналися, адже так?

— Авжеж, так. Об'єкт визначає не Система, а простір. Система лише прочитує.

— А як визначає?!

Нарешті ми полетіли... Все відбулося миттєво: через дві секунди сила тяжіння першого генератора гравітації примусила нас відчутти неприродне, а для землянина, напевно, дивне й незнайоме напруження в тілі. Немов безболісна спроба розірвати наші тіла вертикально надвоє. Потім всю площу вже повністю прозорих антигравів просвітили горизонтально спрямовані концентровані промені світла — саме так перевірялася наявність зайвих, а отже, незакріплених предметів і непристебнутих пасажирів. На четвертій секунді нас підкинуло над кріслами, але ремені успішно виконали свою функцію й утримали наші тіла на місці. І тут же настав момент, якого я чекала найбільше! Кожну клітину почало повторно розривати навпіл. Але у декілька разів сильніше! При цьому мозок фіксував незрозуміле, але до нудоти приємне набухання і

розширення тіла. А другий гравітаційний генератор, який слідував за таким же джерелом антигравітації, означав лише одне — поверхня вже зовсім близько.

Я перевела погляд на переляканого чоловіка. Я не мала зайвих ілюзій: перед польотом його двічі (для мого милого інопланетянина передбачили виняток, адже патрійці перевіряються лише раз) тестувала Система, яка не помиляється. І здається, щойно відчуте йому припало до душі... Його витончені брови спантеличено здійнялися. Дихання робилося все голоснішим і частішим. Я розуміла, який вулкан відчуттів у нім прокинувся! І була впевнена, що цей перший політ запам'ятається йому на все життя...

Я стиснула його міцну і широку долоню, відчувши і пропустивши через себе всі струми й імпульси. І тепер ми однаково запалали. На планеті, де відчутти подібне полум'я можливо лише із землянином! Полум'я, що дарує пливкі солодкі емоції і будить такі ж в мені, примушуючи заплющувати очі і... безмежно насолоджуватися!

Синій... Жовтий... Переворот антиграва: підсвічені верхівки висотних будівель, які віддалялися з-під ніг пасажирів, за мить опинилися у них над головами! А зовнішній світ, з якого вони прибули, — під ногами.

Я тільки зараз звернула увагу, що

підсвічування верхівок всіх споруд випускає промені світла не постійно. Вогні то спалахують, то зникають, відбиваючись у неймовірно високій стелі, яка накриває весь навколишній простір переверненого світу. Тут, на відміну від зовнішнього, ніч... Проте антиграви стрімко розтинали верхні межі Вивороту. Алон негайно ввімкнув функцію автоматичного пілотування — і літальний апарат без зволікання спрямувався в загальний потік, набираючи висоту.

Мою увагу привернула юна патрійка з пишним розпущеним волоссям, яка нерухомо сиділа на підвісній гойдалці. Гойдалка затишно влаштувалася під запашним тендеріусом. Його солодкий аромат привертав трикрилих комах, які м'яко світилися в сутінках. Патрійка дивилася на величезне зображення синьо-блакитної планети з білими вставками, які прикривали жовтувато-зелену сушу. Куля, на якій виднівся материк у вигляді виноградного кетяга, поволі оберталася й покривала значний простір усипаної зірками стелі.

— Не думав, що тут ніч, — здивувався Алон. — Політаю іншим разом.

Я тихо розсміялася і поцілувала його, а потім запитала:

— Сподобався переліт з одного світу в іншій?

— Запитай двічі! Особливо переворот!

Шедевр. Справді, космічна фантастика...

Наш антиграв плавно приєднався до інших, вмить набравши швидкість потоку.

— Фідуцій не чекає нас?

— Ні. Гадаю, що він не знає про інцидент на Місяці.

— Знаєш, я вважаю, що тезійці все знали наперед, — зауважив Алон.

— Гадаєш, тези причетні до викрадання землянина, щоб знову почати торгуватися з моєю цивілізацією за зошит?

— Ні... — спантеличено відповів він, роздумуючи над моїми словами. — Їхня божевільна інтуїція все їм підказала. Утім... твої недавні слова... мають якийсь сенс... Мені так здається.

— Алоне, — незадоволено сказала я, найбільше зневажаючи в ньому так і не змите часом неуцтво його цивілізації, — інтуїція — це не здатність містично передбачати події, а спосіб ідентифікувати найвірогідніші лінії, які мають шанс утілитися в життя.

— Іншими словами, якщо мені інтуїція підкаже декілька варіантів, то всі вони — правильні?

— Звісно! З однією лише різницею: якійсь лінії поталанило в реалізації більше, ніж іншим.

— Тоді не існує помилок для... інтуїції?

Я розсміялася і спокійно відповіла:

— Помилка не існує. Помилка — ілюзія,

запам'ятай! Тому що ліній — незліченна множина тільки для мене! Уявляєш, які обсяги? Для мене! А для тебе? А для декількох мільярдів твоїх землян? А знаєш, скільки цивілізацій у Всесвіті? І в кожного його представника — лінії! І кожен з них простір детально опрацьовує, синхронізуючи з іншими!

— Все, що можна уявити, гідне уваги... Не помилки...

— Вірогідність!

— Для кожного конкретного випадку...

* * *

Велфарій стискав у долоні стакан з добрим земним шардоне¹ і роздивлявся навколишню дійсність Імаджа — місця, де кожен патрієць мав можливість усамітнитися, насолоджуючись напоями і стравами. Місця, де він міг розміркувати про багато що наодинці з собою і відчувати від цього задоволення.

У центрі закладу знаходилася барна стійка у формі квадрата. Але ніяких барменів і офіціантів... У межах простору всередині стійки голограма в режимі реального часу транслювала уяву когось з

---

¹ Шардоне — класичний сорт білого винограду та однойменне сортове вино.

відвідувачів. Кожен охочий надавав дозвіл Системі, яка користувалася правом самостійного вибору. Головний критерій — найбільше значення позитивного заряду евотонів. Що більше задоволення відчував патрієць, то більше у нього було шансів перетворитися на транслятор.

Вел повертів у долоні келих з прекрасним вином, яке з успіхом прижилося й набуло популярності на Патрії. Інші алкогольні напої її жителів геть не цікавили. Патрієць нахилив голову: його блакитні очі виднілися крізь легке золото виноградного нектару. І раптом Велфарій крізь келих зустрів пильний погляд карих очей. Блакитноокий патрієць стрепенувся і негайно підвів голову. Високий чоловік, випрямившись і таємничо посміхнувшись, підсів на вільну антигравітаційну платформу. Він мовчав... Вел поволі наблизив келих до вуст і насолодився прекрасним букетом. Те саме зробив і загадковий візаві. Потім нахилився і змовницьки прошепотів:

— Приймай мій Виклик, патрійцю! Ми — не вороги один одному, — добродушно промовив він.

Велфарій відгукнувся на запрошення і подумки відповів йому:

— Патрія, мій приятелю, змінюється зі швидкістю здійснюваного нами Виклику... Поглянь на оточуючих... Їхніми серцями відтепер керує абсидеумський холод, тезійська обачність і

клаудеумська неприступність.

— Цьому є пояснення? — несподівано підхопив незнайомиць, що вже не здавався таким неприступним і важливим, немов джезіс.

— Всьому є пояснення. І причина...

— Зовнішня? — уточнив гість, самовдоволено погравши бровою.

Вел на мить заплющив очі, заглибившись в інформаційне поле...

— Так ти з Інституту, приятелю?

— Зараз це не має жодного значення, — гмикнув незнайомиць.

— А що має? Причина?

— І те, що я в курсі, ким ти станеш.

— З нашими можливостями... Всі знають один про одного більш ніж достатньо.

— А я — ще більше... — з викликом промовив гість.

Велфарій уїдливо хихикнув.

— Я знаю тільки одну істоту, здатну дізнатися хід найближчих подій. На Землі живе. Німець... Проте ні він, ні ти не можете знати більше, аніж... — Велфарій демонстративно розвів долонями, — поле...

— Я — можу.

— І як? — патрієць вперше за тривалий час раптом відчув ностальгію за бурхливим і цікавим життям, яке він останнім часом стрімко втрачав. —

Ти — його творець? — з доброзичливою усмішкою запитав Велфарій.

— Я той, хто побачив його дихання, Веле! А ти — його інструмент. Один з... Утім, ти зараз не уявляєш всієї масштабності своєї участі, що розуміло. Тепер щодо причини, — патрієць спробував щось відповісти, але незнайомиць зупинив його одним лише поглядом. — Настала епоха змін: порушився створюваний упродовж мільйонів років баланс. Це відчують насамперед земляни, адже їхня цивілізація має справу з абсідеумами.

Вел примружив очі, занурившись у глибокі роздуми.

— Зміни найкраще помітні у разі контрасту... Можливо, ти маєш рацію, незнайомцю.

— Це відчули і ми. На собі... Завдяки твоєму батьку.

— Моєму батьку?! — здивувався Велфарій.

— Вислухай мене дуже уважно. Те, що я дізнався, розповідаю тільки тобі.

— Навіщо? Ти подумав про інформацію, ми обговорили. Уже в полі... Загальнодоступна.

— Ця інформація не обробляється інформаційним полем. Інакше наша розмова не відбулася б, оскільки я усвідомив своє відкриття вже досить давно. Слухай мене! Щоб потрапити в чорну діру — інший Всесвіт, потрібно забути про

вдосконалення. Простору байдуже, скільки прошарків тобі доступні, — гість побачив на обличчі Вела недовір'я. — Повір мені, Веле, для програми, що формується, неважливий рівень твого... ускладнення, вдосконалення, завдяки яким ми перескакуємо з прошарку на прошарок. Прагнення кожного Всесвіту співпадає з нашим — якість і чистота коду. Вбираючи нові знання існуючого світу, ти лише працюєш зі вже створеним і прописаним матеріалом, не більше... А навіщо новому простору старий код зовнішнього? Геть ні до чого! Він пише свій власний код...

— Аналізуючи зовнішній! Створює власний, якісніший код на підставі інформації із зовнішніх Всесвітів, — зауважив заінтригований Вел. Його співрозмовник все ще викликав у нього певні сумніви.

— Звісно! Він передається з пам'яттю евотонів. Ти, напевно, знаєш, що його неможливо зчитати.

— Ми не можемо заглянути в пам'ять, але не факт, що...

— Факт! І клаудеуми не можуть. Утім, зараз про інше... Чому ми не можемо зчитати пам'ять евотонів? Тому що ця інформація запакована із застосуванням складних алгоритмів захисту, про які жодна цивілізація, вочевидь, ніколи не дізнається. І єдиний суб'єкт, здатний розпакувати її, — творець.

Простір! Встигаєш за ходом думки? А що залишається робити, коли перед тобою виникає розпакована інформація, здатна тобі ж завдати неабиякої шкоди?

— Давай повернемося до попередньої частини бесіди. Якщо рівень мого вдосконалення не має значення, — патрієць подумки дав команду Системі і відкинувся на виниклу спинку стільця, — то що є фільтром для подолання меж чорної діри?

— Мораль! Унікальний параметр Всесвіту, який не піддається поясненням. І в цьому його сила, розумієш?

— Авжеж, незнайомцю! Супер! Надзвичайно цікава теорія... А зараз дозволь мені повернутися до витоків нашої розмови: як все це пов'язано зі змінами в... абсидеумах і патрійцях?

Гість загадково посміхнувся і відповів:

— Я тобі досить розповів. Інше додумаєш самостійно. Додам лише, що зміни торкнули не тільки параметри самого простору, а й інтереси цивілізації Деумії... Нікуди не зниклої... — співрозмовник Вела вже зібрався встати, але раптом передумав і впритул наблизився до патрійця.

Велфарій краєм ока помітив, як в центрі закладу гігантська голограма здійснювала подорож крізь Всесвіти. Щоразу він разом з рештою відвідувачів діставався до межі світу і з неймовірною силою уривався в зовнішній Всесвіт,

щоб промайнути до його рубежів через колосальний за розмірами простір. І так далі... Господар уяви навмисно прокладав свою дорогу повз невимовної краси туманності, клекітливі зірки й величні планети! І ось — межа... З її хаосом і позамежними значеннями всіх законів... Занурення в простір, щільність якого не здатен осягнути мозок...

— Поглянь лівіше, — промовив вголос незнайомиць. — Бачиш тих двох у сутанах, з обличчями, прихованими каптурами? Не повіриш, але стеження за тобою не припиняється відтоді, як я з'явився в Імаджі. Май на увазі, — гість встав і вийшов.

Вел якийсь час розглядав підозрілих суб'єктів за барною стійкою, а потім перевів погляд на голограму. Швидкість досягала неймовірних величин — Всесвіт за Всесвітом, з чорної діри в чорну діру... Патрієць підвівся й попрямував у бік виходу.

Деякі зі столиків ховалися усередині щільної циліндричної поверхні. Там, у замкнутому просторі, перед відпочивальником з'явилися, можливо, приголомшливі космічні пейзажі, своєю реалістичністю зобов'язані як зображенню на поверхні, так і додатково задіяним голограмам.

Той самий принцип застосовується і при створенні на стелі Вивороту зображення, яке

п'янить своєю пишністю дівчину, котра поволі притуляє голову до мотузка підвісної гойдалки...

Раптово Велфарій завмер на місці! Його сповнений нерозуміння й замішання погляд плавно обвів напружені патрійські обличчя. Сумнівів немає: голограма! Вел обережно обернувся праворуч...

Уява, що досі приголомшувала фантазію відвідувачів яскравими барвами подорожі крізь Всесвіти, марно намагалася подолати чергову межу. Рубіж не здавався непрохідним: як і раніше, зберігалися в'язка щільність тканини простору, неймовірні швидкості потоків частинок, сліпучі до болю в очах спалахи. Вибухи речовини, що надходила ззовні, відбивалися хвилями, які викривлювали дійсність на всі боки. Рубіж не здавався непрохідним — уява вже долала такі.

Велфарій зосереджено вдивлявся, замислюючись все глибше. Його хвилювала якась таємнича відмінність... Особливість, яку він не в змозі розпізнати... Феномен, присутність якого чудово усвідомлюєш та й годі...

* * *

Уява продовжувала відчайдушні спроби вирватися, але дивне блокування не дозволяло винятків, все так само витісняючи всіх... Та

несподівано світ перемінився! Безліч насичених барв і півтонів струмували, заповнювали простір, розчинялися і спалахували з новою силою, то перетікаючи в хаотичний рух, то знов набуваючи чітких контурів. Фантазія не мала межі у світі, де влада живого кольору непохитна.

— Отже, не зі світу... — напівпошепки промовив я.

Кольори лилися суцільним океаном, що то спокійним, то здібленим у дев'ятий вал, заповнюючи собою все на своєму шляху — планети, зірки... Залишаючи лише їх контури. І ось... океан все ж таки дістався...

— До нас...

Жива, мисляча, барвиста лавина владно накривала нас. І приходило розуміння, що вона управляє нами, вершачи події, долі, життя. Життя просторів і світів!

І раптом плин життя зупинився. Уявний Всесвіт стрімко втрачав свій об'єм і почав зникати.

Я озирнувся на усміхненого незнайомця, біля якого сидів дивний патрієць із заплющеними очима. Напевно, саме його уява привертала увагу присутніх. Але навіщо?

— І навіщо ця мальовнича вистава? Показати, як стискається первинний Всесвіт? А то ми не знали! — розлютився я.

— Колись у тобі прокинулася б пристрасть...

Задуматися... Розгадати... А зараз надаєш ентузіазму колючості в нашу адресу! А ми, між іншим, показали те, що, можливо, знають лише клаудеуми.

Раптово мене зігрів легкий дотик, якого я не відчував вже досить тривалий час. Реальний світ переді мною засяяв сліпучими оновленими фарбами. Для моїх очей — колишні, але не для серця... Проте я демонстративно здійняв долоні й відказав:

— Розгадати? Давай краще питання! — зробивши Виклик, я в думках запитав незнайомця: — Хто ті двоє в сутанах? Чому полюють за мною?

— Ідеально нудне і банальне питання... Нецікавий... Без фантазії.

— А який же, на вашу думку, цікавий, пане Підтексте? Або, може, мені краще запитати твого товариша по чарці, містера «Бурхливі фантазії»? — я не припиняв іронізувати, тому що почав навмисно чинити опір наростаючій ірраціональності: тій, яка зтягує мене в минуле; тій, яка примушує ухвалювати авантюрні рішення і здійснювати божевільні вчинки в нападах безрозсудної сміливості, тій, яку я благополучно розгубив... — Напевно, чекаєш почути: «Що знаходиться зовні первинного Всесвіту?!» Або: «Як бовдур проніс із собою плазму в Імадж?» — я покосився на відкопилену на боці сутану одного з тих, що сидять

за барною стійкою.

— «Зовні», Веле, не існує...

— Бувай, незнайомцю! — рішуче вимовив я, розвернувся і упевнено попрямував до бічної поверхні, значення щільності якої за кілька кроків почне зменшуватися. Не обертаючись, подумки додав: — Товаришеві по чарці вдалої посадки! І скільки ж доріжок для зльоту він випробував? Ха! — я посміхався і був задоволений собою...

Проте задоволення починало переходити в здивування: я не наближався до виходу ані на міліметр з моменту своїх останніх слів і не помічав, щоб повз мене хто-небудь проходив... «Технологія невидимості? Можливо...» Річ у тім, що переді мною вже з'явився отвір! І я знову відчув звичні старі емоції — тільки вже не пов'язані із захопленням...

«Незнайомец! Звісно! Він напевно помітив!» Я розвернувся і побачив його нахилену голову із заплющеними очима.

— Отже, зустріч неминуча... — задумливо промовив я, виходячи з Імаджа на зелену вулицю, підсвічену штучним світлом першої зірки.

Мене пересмикнуло! Біля мого антиграва стояв той, кого я з нетерпінням чекав і водночас побоювався. Проте загадковий відвідувач у сутані з'явився швидше, ніж я припускав.

Сіра сутана мала ефектний вигляд завдяки

своїй строгості. Єдиним її елементом був мотузяний пояс. Каптур відкривав лише підборіддя, а рукави — кінчики пальців.

— Варіант перший. Я евотоную, — мої очі застережливо злегка запалали. — Я гібрид, не забувай... Двадцять п'яте правило для мене — не закон. Варіант другий. Я закидаю в інформаційне поле сигнал про допомогу — і все навколишні патрійці вмить знешкодять вас. Не встигнеш кліпнути... — я розгублено замовк, оскільки невідомий ввічливо запросив мене всередину транспортника, нітрохи не зніяковівши.

«Звісно... Землянин!» — осяяло мене. Тільки їм властива така поведінка. Мені розбирала цікавість, а цікавість у парі з інтригою затьмарили будь-яке уявлення про страх. «Страх... Айюмі!»

Переді мною лежала вродлива дівчина. Уразлива й тендітна. Я тихо підійшов, щоб не розбудити, і сів на край ліжка. Її обличчя виражало божественний спокій. Ніжні пальці, до яких я трепетно доторкнувся, колись стискали грубу плазму, щоб надати Поколінню шанс... Вижити... Закохуватися один в одного, ростити дітей, піклуватися про батьків і близьких. У спалаху щемкої ніжності я обережно доторкнувся губами до її долоні. Несподівано дівчина ворухнулася! Невже?! Моє серце стрепенулося надією і зреагувало прискореним биттям: донька поволі

розплющила очі й примружилася від світла. Я щодня мріяв тільки про це, уявляючи, як ловлю її погляд, сповнений теплотою і любов'ю...

— Айюмі! Сонечко моє, як я тебе люблю! — в пориві ніжності промовив я, але тут же жахнувся порожнечі її очей. — Айюмі! — вже кричав я.

У відповідь — німа тиша. Чийсь чіпкі руки вп'ялися в мої плечі і потягнули до виходу. Я несамовито чинив опір, намагався вхопитися за предмети, стіни, повітря, лише б ще раз поглянути на доньку. Я не здавався. Я сподівався. Я вірив!

— Айюмі! — крик-стогін повис в повітрі. — Це я, батько! — насупивши брови, дівчина прислухалась і повернула голову в мій бік. — Це я... Айюмі... — у відповідь — мовчання.

Мене витягнули з приміщення. Як завжди, залишилася остання можливість! Як завжди, я зібрав всі сили! Ривок! Я вільний! Кулею кинувся до відчиненого входу. Ще ривок — і я біля ніг доньки, яка приходить до тям. Невже вона повернулася?

— Айюмі! — покликав я із радісною надією. Я знав, вірив, що цей момент настане!

Усе відбулося миттю. Донька повернула до мене голову. Я завмер в напруженому очікуванні, сподіваючись... Її знову заплющені повіки поволі піднялися, відкрилися. О, ні! Замість очей — жахлива чорна порожнеча. Вона покидає свої межі

й наступає, повзе, огортає крижаним страхом. Я не можу вичавити ні єдиного звуку, і у цей момент хтось дає мені добрячого ляпаса. Моє тіло розсипалося тисячами маленьких кришталевих голок...

Я повернувся в реальність. На відстані витягнутої руки переді мною стояв незнайомиць, наскрізь пронизуючи мене гострим поглядом з п'їтьми каптура.

За його спиною з'явився отвір у корпусі антиграва. Я зупинив на деякий час свій погляд на ньому, помітивши другого підозрілого суб'єкта, що перебував у салоні транспортника. Зітхнувши, забрався в літальний апарат і занурився в затишне м'яке крісло. Напроти мене зависла в повітрі платформа-диван, на якій розташувалася висока постать в сутані. Одяг приховував від мене будь-які подробиці, за винятком підборіддя. Здається, жіночого...

Мої очі, напевно, зблиснули, тому що цілком свіжа і, здається, правильна думка зайшла в голову. Звісно! Землянин і патрійка! Алон і Юва! І мені захотілося вмиль перевірити свою здогадку, запитавши з інформаційного поля координати Юви.

Тим часом в салон зайшов землянин, і отвір затягнувся. Проте саме зараз мій бульйон відчуттів, який я встиг сьорбнути до дна, урізноманітнився новим — тривогою... Я заплющив очі, підвів ліву

брову в потоці нервової напруги й відчув порожнечу.

— Сучий ти сину! — вирвалося з моїх вуст, коли я усвідомив, що земна душа узяла цілковитий контроль над абсидеумською і патрійською у момент поглинання бульйону... — Моралісте бісів! Алоне! — я шанобливо і глумливо кивнув головою. — Юво, моє шанування! Та в мене єдине питання: якого дідька?!

Раптом у темряві каптура спалахнули два червоні вогники. І я встиг відреагувати лише питальний поглядом.

— На Землі пояснимо... — почувся знайомий голос, луною розчиняючись і зникаючи разом з дійсністю... Голос, який не належав Алону...

* * *

— Геть із мого дому, якщо тобі дороге життя, — непривітно зустрів їх похмурий Фідуцій.

Уражений Алон загрозово випрямився, стуливши кулаки. Проте Фідуцій проігнорував зухвалу поведінку землянина. Юва ніжно доторкнулася до плеча чоловіка, і той слухняно заплющив очі. Його дихання почало сповільнюватися. За півхвилини він розплющив очі і зміряв патрійця вже спокійним, навіть меланхолійним поглядом. Фідуцій схвально

зауважив:

— Хороший самоконтроль. Не ідеальний, але хороший... Що вам від мене потрібно?

На столі перед патрійцем стояла глибока тарілка з кукурудзяною кашею, приправленою химерними спеціями, що зовні нагадували мініатюрні пуп'янки троянд бузкового кольору, що м'яко переходив у білий. Їхній аромат був нудотно солодким, але водночас і зачіпливо гострим. У повітрі поряд з тарілкою висіла голограма з редактором харчової цінності, який дозволяв налаштовувати кількість, співвідношення речовин і смакові значення страви загалом. Фідуцій точним рухом узяв з прозорої полиці зелений плід алмонія, що зовні нагадував земний лайм. Єдиною відмінністю було його «дихання», що виявлялося в рухах шкірки.

— Не «що», а «хто»! Велфарій!

Фідуцій розсміявся:

— Всім він несподівано знадобився...

— Мені відомо, що він перебуває у твоєму віртуальному світі, абсидеуме, — сказала Юва, останнім словом помітно дошкуливши співрозмовнику.

Фідуцій припинив нарізувати алмоній і завмер, гарячково стискаючи ніж. Його обличчя залишилося байдужим, тільки голос ламко прозвучав:

— Забирайтеся на Землю! У вашому розпорядженні одна патрійська година, не більше.

Юва розгубилася... Патрійка не розуміла причину емоційного сплеску Фідуція. «Невже згадка про його наполовину абсидеумське походження могла його так зачепити? Очільника ліквідованого Консиліуму, патрійця, який завжди був прикладом залізної невразливості...»

— Що за безглуздість?! — вигукнув землянин. — «Геть з мого дому, інакше впродовж години я позбавлю вас обох життя!»

Фідуцій указав пальцем крізь прозору бічну поверхню на залиті штучним сонцем вулиці Вивороту:

— Не я...

Алон і Юва насторожено переглянулися.

— Тоді тим паче немає сенсу «забиратися з твого дому», — землянин постарався відтворити зарозумілу інтонацію патрійця. — Смачного, не вдався!

Патрієць уперше злегка посміхнувся, відповівши впівголоса:

— Не дочекаєшся, заразо. Переживу тебе втричі...

— Калпа, Алоне... Калпа... — почувся жіночий шепіт. — Ти не знаєш... Тобі не зрозуміти... Ми вкладаємо інше значення в поняття «дім»... — патрійка надзвичайно обережно

вимовила останнє слово, немов боячись злякати рідкісну трикрилу пралу, яка зустрічалася лише на квітучих берегах Ланга... Її поведінка примусила Алона стривожитися. Він обійняв дружину, миттєво здогадавшись, що, можливо, Юва тут більше не з'явиться! Тут, на Патрії... У себе вдома!

Фідуцій співчутливо поглянув на Юву і продовжив спокійно розтинати ніжну шкірку алмонія, що вже припинив будь-які рухи.

— Чому на Землю? — зневажливо запитав землянин. Дивно, але саме зараз йому здалося, що патрієць якось змінився... За декілька хвилин... «Не може бути! Абсурд!» — Алон спішно відігнав сумніви.

— Саме там ви зможете знайти свого друга.

Юва, стрепенувшись від почутого, зірвалася з місця, але відразу зупинилася!

— Двадцять п'ять... — промовив Фідуцій.

— Які двадцять п'ять, гібриоде? — розгубився Алон. — Лише два питання!

— Мерзотнику! — не витримала патрійка. — Як ти міг відпустити його?! Консиліум тобі велів...

— Консиліуму вже немає! — перебив її Фідуцій. — І якщо всі вважали, що Велфарій — в'язень, а я — наглядач, то маємо факт всезагального непорозуміння.

— Перше питання, — наполягав Алон. — Чому патрійці є загрозою для нашого життя? Навіть

якщо узяти ці... надумані зміни... Якщо припустити, що ви перетворитеся на... докінчених абсидеумів...

— Відповіді, мій приятелю, можеш отримати на Місяці. Велфарій, до речі, вже напевно в курсі, якщо мої здогади про його викрадання вірні.

— Тоді звідки ти знаєш, що він на Землі? Це друге моє питання, — пояснив землянин, зухвало узявши пальцями скибочку алмонія.

— Ми міняємося... — приречено відповів Фідуцій.

Юва відчайдушно зітхнула, відійшовши до прозорої поверхні, крізь яку виднілося світило на денній стелі Вивороту. На очах у патрійки теплий жовтий диск поступово заступала велетенська холодна біла зірка. Разом з нею з'являлися і хмари, підсвічені яскравим диском, який перетинали декілька чималих кілець. Юва поглянула на долоню і помітила, як на шкірі відбився білий відблиск.

— Простір в чорній дірі ініціював процес аналізу речовини, що потрапила туди.

— Навіщо?

— Щоб написати більш довершений код, — пояснила Юва. — Все прагне до вдосконалення... І простір, і свідомість...

— Та тільки простір у змозі розшифрувати пам'ять у евотонах, — з якимсь згасаючим азартом промовив патрієць, попри те що він щосили

намагався розпалити його... — Молодий Всесвіт — повільніший. Саме такий принцип дозволяє існувати Всесвіту у Всесвіті, нашій «матрьощці», — він повторив дії землянина, переживуючи плід і насолоджуючись його дивовижним кисло-солодким смаком.

— Отож... Іншими словами, викид речовини з полюсів діри досі не припинився, бо в нас минуло дванадцять земних років, а у Всесвіті чорної діри — мить...

Фідуцій широко посміхнувся, додавши:

— Розшифровані частинки загрожують існуванню свого творця — нашого світу, який вмить починає перепаковувати інформацію наново.

— Але чому? Чому повторне шифрування пов'язане із змінами, які зараз так жваво обговорюються всіма?

— Алоне, — патрієць дбайливо висипав нарізані скибочки алмонія в тарілку з кашею, — Всесвіт... видаляє... — Фідуцій несподівано задумався. — А справді, навіщо вам Вел? — з подивом запитав він.

— Його необхідно негайно заховати. І твій віртуальний світ ідеально підійшов би, — відповіла Юва.

— Ми знаємо, що відбулося на Місяці.

Фідуцій мовчки підозріло розглядав то патрійку, то землянина...

— Божевільний розчинився разом з тендерійцями, — поспішив пояснити Алон. — Намічається колотнеча галактичних масштабів!

Колишній очільник Консиліуму обережно запитав:

— І все? Більше вам нічого не відомо?

Вперше Юва щось ґрунтовно запідозрила щодо Фідуція. Патрійка поправила своє розпущене волосся, відкинувши його пальцями за спину і злегка нахиливши голову. Її увага була зосереджена на Фідуції, який продовжив:

— Велфарія полонив страх — ваш патрієць боїться як і залишитися патрійцем, так і перетворитися на абсидеума. Його сім'я — земляни, в усіх відношеннях, — Фідуцій не підводив очей, розглядаючи прямі сонячні промені, що наповнили приміщення. — Саме тому гібрид — на S24. Добровільно чи примусово... Але на S24!

— На Землі! — поправив його землянин.

— Саме так, — Фідуцій підвів брови. — Сподіваюся, я відповів на ваші питання, панове?

Тим часом алмоній і спеції почали посилено розчинятися в каші під дією коротких спалахів, що охопили всю тарілку.

Наступила зтяжна і напружена, немов напнута тятива, пауза. Колишній очільник Консиліуму сховався під маскою неприступності, не знаходячи більше слів. А може, не бажаючи їх

вимовляти... Він більше не горів бажанням виставити своїх гостей геть, але й не відчував радості від їх присутності. Нарешті розчарована Юва жестом показала Алону на вихід із словами:

— Пішли, милий! Безглузда зустріч. Патрійці вже справді не ті...

Та щойно подружжя розвернулось у напрямі прозорого виходу, Фідуцій схопив ніж! Землянин встиг лише озирнутися, а патрійка — завмерла з наповненими жахом очима!

* * *

Широке листя папороті злегка ворушилося під легкими повітряними потоками системи вентиляції будівлі. Разом зі штучним ароматом високогірних лугів рослинність насичувала приміщення неповторним запахом земної свіжості, а її яскраво-зелений колір пожвавлював нудні сірі тони навколишнього оточення.

За декілька секунд Система ввімкне функцію прозорості внутрішніх приміщень, щоб персонал, що відпрацьовує свої останні дні перед поверненням на Землю, остаточно не збожеволів від одноманітності. Не секрет, що більша частина працівників місячної колонії поверталися додому аж ніяк не в кращому психологічному стані. Ні, жодних проблем із здоров'ям не спостерігалися з

огляду на велику кількість Відновників і відмінних умов перебування на Місяці. Проте внутрішній світ залишав бажати кращого, будучи не підвладним пристроям відновлення. Одним з порятунків була сім'я... Дітей, за їх наявності, на Місяць не пускали, на відміну від дорослих супутників життя: моменти чуттєвої близькості, особливо фізичної, ефективно обмежували розповсюдження в мозку нав'язливих руйнуючих думок. Один з моментів триумфу і показової демонстрації абсолютної сили тридцяти відсотків ірраціональності! Другим порятунком був океан, хвилі якого, насичені соковитою зеленню, розбивалися об тиху бухту земного погляду, угамовували зорову спрагу. І нарешті, третя вакцина — повномасштабне завдяки Системі розповсюдження синього освітлення, вдивлятися в переливання якого можна годинами...

Крапля ударилася об пелюстки папороті, розлетівшись навсібіч...

— Його стратегія цілком зрозуміла, — почав розмову Майкл, дивлячись на чашку, яка поступово заповнювалася еспресо. — Максимально стримати сулівейців.

— Гадаєш, Філлса не спокушає власна гра? — заперечив Пшемислав, розглядаючи крізь прозору бічну поверхню чудовий краєвид місячних кратерів, освітлених потужними прожекторами.

— Вся їхня власна гра упреться або в нас як

продовжувачів роду, або в безглуздий хаос — порядок, коли наслідки передбачити неможливо.

— Проте хаос може мати сенс, якщо його метою виступає імпровізація.

— У цивілізації, що зникає, не може бути осмисленої імпровізації, оскільки результат на виході наперед відомий і неминучий. Безглуздий хаос — геть не варіант! Тому єдиним рішенням для правителя-мораліста є гідний відхід.

— Гідний? Спробують допомогти нам...

— Так. Розібратися з абсидеумами, убезпечивши від сулівейців, — без краплі сумнівів промовив американець. — Вся загадка й інтрига залишаються в інструменті досягнення благої мети.

— Хоч би тільки з кращого не вийшло протилежне. Погоджувати потрібно, — претензійно сказав поляк.

— Розумієш, приятелю мій, — відповідав очільник другої Формації, — добро, перевернене на сто вісімдесят градусів, є зло...

Пшемислав задумався над відповіддю свого приятеля. Майкл також занурився в задумливість, залишивши у вислові простір і для себе. Їх роздуми перервав раптовий звук... крапання!

— Що це?! Чуєш? — здивовано запитав американець.

Звук долунював зверху, і вони поволі підвели голови, вдивляючись у стелю, яка поступово

втрачала прозорість. Тепер джерело звуку не викликало питань: особливістю функції прозорості приміщень, яка вмикалася в колонії в один і той же час за розкладом, було зменшення щільності поверхонь так, щоб насолоду від флори отримували не тільки очі, а й дихальна система землян. Розподіл значень ущільнення в різних місцях Система визначала самостійно.

У верхньому приміщенні було розміщено кахові зарослі. Численні стовбури, зв'язані між собою густим листяним покривом безпосередньо під стелею, вимагали величезної кількості широких квіткових горщиків. І знову крапля! Друга...

— Над нами! — прокричав Пшемислав, миттєво відскочивши на декілька кроків у напрямі сусіднього приміщення, що вже показалося на їхньому поверсі. Дівчина, яка перебувала там і розглядала кімнату з кахо через декілька прозорих поверхонь, перелякано на весь голос закричала, впустивши чашку з чаєм. Чашка ударилася об підлогу, виплеснувши напій, який вмить втягнувся поверхнею. За мить всі чайні краплі випарувалися — Система функціонувала стабільно...

Зненацька всі в колонії опинилися замкнутими у вузькому темному просторі за монолітними стінами Хтось. з персоналу зник, розчинився в повітрі, але більшість — залишилися на своїх місцях. Саме останні залементували від

жаху. Всі ці події не тривали довго — вже через дві секунди все припинилося! Будівля стрімко набула цілковитої прозорості, а приміщення з кахо занурилося в щільне червоне світло. Система визначила джерело підвищеної небезпеки.

Майкл, не зволікаючи, викликав голограму і швидко віддавав необхідні розпорядження. Пшемислав помітив їх, так само як і погляд американця, який упевнився в тому, що відповідальний в курсі ухвалених ним рішень. Заблокувати будівлю, тимчасово деактивувати протоколи Системи у верхньому приміщенні, задіяти всіх Ферруанців для пошуку вбивці.

Пшемислав вибіг у коридор і помчав до ліфта-платформи.

Дівчину, котра впустила чашку, тепер дбайливо обіймав чоловік, який підбіг до неї. Вона тремтячим голосом сказала до нього:

— Так от який він — віртуальний світ...

— Так, кохана! Заспокойся, — втішав він її, — все позаду. Наш мозок здатний на його створення... Проте не готовий до масштабу... Не може перенести нас туди — у віртуальний світ... І не може показати нам без дії Системи його ділянки, але... — чоловік намагався максимально відволікти шоковану дівчину, — якщо ми щось не помічаємо, то це не означає, що цього немає...

Її дихання сповільнювалося, а тремтіння

потроху зникало.

— Таке вже коли-небудь траплялося? — запитала дівчина.

У приміщенні, звідки за Пшемиславом вийшов Майкл, із стелі вже рясно капала кров...

— За моєї пам'яті — ні. Система виявила серйозний збій. З моменту створення колонії, напевно, вперше... — подружжя залишилося у своєму приміщенні.

Серед зелені рясного листяного покриву, над калюжею крові, від стовбура патрійської рослини спускався мотузок, що щільно стискав шию абсидеума з розстебнутим на два гудзики комірцем білосніжної сорочки. Від його тіла мало що залишилося: гілля кахо смокче й роз'їдає плоть і ніколи не зупиняється... І тому виникає чергова загадка: навіщо вбивця зупинив кривавий бенкет, весь час перебуваючи неподалеку? Чому він не сховався, щойно гілля тяжким болем охопили прибульця, що вже тоді зірвав голос? Пшемислав, який зберігав залізну витримку, зупинив свій погляд на єдиному, що не цікавило ненаситну рослину-комаху, — Відновнику.

— Вбивця ні в чому не поступається кахо, погодься... — почувся голос американця, що наблизився.

— Відновник... Ми маємо справу з втіленою жорстокістю, яка спостерігала за довгою болісною

смертю... Тільки так я пояснюю наявність Відновника.

— Та зупинив кахо він з іншого приводу... — з огидою прошепотів Майкл, не відриваючи погляду від знівеченого тіла. — Якесь послання...

— А як зупинити кахо? — скрикнув вразливий Алі, увірвавшись в приміщення з декількома представниками першої Формациї.

— Ізолювати цорга... — впівголоса вимовив американець, постукуючи подошвою об підлогу в такт, напевно, який-небудь атмосферній рок-композиції в його голові. Проте несподівано він припинив всі рухи, тривожно заклякши на місці. Або здивовано...

— Цорга?! — перепитав аравієць.

— Кахо — лише половина уособлення жаху. Рослина несе загрозу тільки разом з цоргами — вони формують собою єдину систему, — пояснював Пшемислав, що паралельно намагався зрозуміти дивну поведінку Майкла. — У його корінні — найсильніша в галактиці отрута, яка вмить доправляється сюди, — поляк під несхвальні вигуки Алі поторсав одну з найближчих гілок, — а потім — в жертву. Поки гілки, що обхопили і стиснули здобич, роз'їдають її тканини, висмоктуючи кров та інші рідини, цорги розривають на шматки своїми стукітливими щелепами бажане м'ясо. Коли поряд цорг, кахо —

більше комаха, ніж рослина. За відсутності слизької мерзоти — більше рослина, лютя якої може порівнятися лише з люттям земної кульбабки, — підсумував відповідальний, дбайливо провівши долонею по іншій гілці. — Водночас кахо — неймовірно цілюща рослина: якщо захворюєш, для одужання досить постояти біля його листя лише декілька хвилин. Зло, перевернене на сто вісімдесят градусів, є добро... — завершив він, з викликом глянувши на американця.

— Ви б, відповідальний, обережніше! Його сік на шкірі не вбирається і застигає, довго випускаючи тепло, — застеріг один із співробітників першої Формациї. — Евотонів цорга Система не виявила, — полегшено доповів він.

— Труп може висіти тут вже досить тривалий час, — пролунав басистий голос українця. — Та встановити точний час... — з сумнівом вимовив він.

— Будьте ласкаві, поясніть, пане Добренку, — звернувся до відповідального першої Формациї відповідальний другої.

Одесит розвів руками:

— В умовах...

Його голос перервав звук, який налякав усіх у приміщенні! Хрускіт і чи то водянисте шелестіння, чи то приглушене булькання... Загрозливі звання, що наближають об'єкт! Почулися чи то

виск, чи то несамовитий стогін... Безупинне розгойдування припинилося. Майкл залишався біля голограми, на якій виднілася система управління вбудованим у споруду Магнітом, який дозволяв здійснювати вибіркоче евотонування. Алі, який замружився і прикрив вуха долоньями, поглянув і знову скрикнув від жаху!

Кахо залишалося нерухомим, але абсидеум, який висів на ньому, перетворився на однорідну масу зі сповненими безумством і нестерпним стражданням очима.

— Боже мій! Ти ж убив його! — гнівно прокричав Пшемислав.

— А що залишалося робити?! Бідолаха навіть промовити до ладу нічого не може — настільки його знівечило! А ти мені: «Убив його!» — відповідав таким же криком американець.

— Гадаю, пане Добренку, ви хотіли повідомити, що евотони жертви підтримувалися Відновником, тому ми не зможемо достеменно встановити момент зниження генерування частинок, а Система не в змозі показати нам вбивство унаслідок її таємничого відключення в межах даного приміщення.

Українець відповів приголосним кивком.

— Де ж ви заховали цорга, не підкажете? — колега вирішив нещадно добивати свого опонента.

— Ви при своєму розумі?! — нарешті

відреагував відповідальний першої Формації, здивовано підвівши брови.

— Тільки Майкл, я і ви мали необмежений доступ до Системи! Майкл перебував зі мною більшу частину часу! А де ж були ви?

— Пшемиславе... — спокійно покликав свого друга американець, який досі зберігав насторожливу задумливість.

— А ще, тільки землянин міг скоїти такий пекельний злочин, не побоюючись двадцять п'ятого правила!

— Пшемиславе! — прикрикнув Майкл і, так і не дочекавшись реакції поляка, повернув до нього голову. — Поглянь на колір крові...

Відповідальний Покоління відчув шок: кров на тілі жертви, гілках кахо і поверхні приміщення мала... червоний колір! Колір, значення якого для навколишніх затьмарилося на тлі помилкової ідентифікації убитого як абсидеума.

— Землянин?! — почулося від співробітника місячної колонії, який стояв за спинами Відповідальних.

— Ні! — твердо промовив Пшемислав, завершивши короточасний сеанс зв'язку з інформаційним полем і розплющивши очі. — В земному полі його немає! Він — не з наших... Патрієць, я гадаю...

— Може, лише наполовину... — припустив

Алі, вразливість якого не дозволяла своєму господареві підвести очі в напрямі тіла, що погойдувалося, досі спливаючи кров'ю. І не блакитною кров'ю, а червоною!

— Якщо Алі має рацію, тоді вбивця...

— Може зараз успішно висловлювати свої здогади серед нас, — охоче перехопив ініціативу Добренко, зануривши присутніх у тотальне недовір'я. Щойно висунута версія збуджувала увагу кожного, наповнюючи барвами криваві картини за участю решти присутніх в приміщенні. Ситуація загострювалася.

За мить усі погляди спрямувалися на Майкла, який раптом вирішив покинути приміщення без пояснення причин. Його обличчя, яке завжди випромінювало легкість і безхмарний оптимізм, залізними ланцюгами агресії наразі сковував морок помсти! Розлючені очі, освітлені ледь помітним червоним полум'ям, свердлили єдину уцілілу частину тіла убитого — лоб, який не відрізнявся чимось особливим.

Виходячи з приміщення, він рішуче кинув:

— Я покінчу з виродком! — у кожному вимовленому ним звуці вчувалася тривожна безнадія.

Зненацька увагу Пшемислава привернуло якесь дивне ворухіння, помічене ним крізь прозору зовнішню поверхню будівлі. Серйозність ситуації

красномовно виявилася в негайній реакції поляка, який зі всіх ніг поспішив до прозорої стіни. За ним тихо попрямував Добренко, стараючись не відволікати своїми кроками колегу. Тим часом відповідальний другій Формациї скрупульозно вдивлявся в одноманітні місячні горби, залиті сонячним світлом. Від переживань хлопець перелякано здригнувся, коли українець поклав йому долоню на плече.

— Там! — він нерішуче, з побоюванням, немов усвідомлюючи, що за його діями спостерігають ззовні, підвів вказівний палець у напрямі однієї з гір. — Я виразно побачив чийсь силует...

— Я пропоную розвідку місцевості, — Добренко поставився до його підозр зі всією серйозністю. Може, і українець помітив... чоловіка, який упевнено стояв на широко розставлених ногах, серед пустельного місячного пейзажу, голова якого поверталася у напрямі будівлі місячної колонії, у напрямі їхнього приміщення... Від цього видовища до кісток пробирало тремтіння!

— Хто б там не був... — почав Добренко, не гаючи часу й уже віддаючи через Помічника розпорядження про підготовку двох Етонів для контрольного польоту над підозрілою ділянкою місячної поверхні.

— Вархунд! — почувся крик одного із

співробітників колонії.

Відповідальні блискавично розвернулися! Українець без зволікання схопив точним рухом плазмовий шок, а поляк запалив очі евотонуванням! Проте перед ними стояв аравієць, котрий заціпеніло дивлявся в лоб нещасної жертви. Пшемислава осяяло...

Світ занурився у барви температурних кольорів тепловізора! І тоді на лобі отруйно запалало ім'я! Ім'я, яке знову напівпошепки повторив Алі...

* * *

Усе відбулося миттєво... Фідуцій схопив неторканий алмоній з прозорої полиці долонею правої руки. Нею ж — ударив у щелепу землянина, щоб скористатися короткочасною паузою. Провівши по долоні землянина стиснутим у іншій руці ножем, патрієць упевнено поклав на закривавлений поріз зелений плід, затиснувши його в чужій кисті за допомоги пальців, які тільки-но випустили руків'я ножа, що із стукотом упав на підлогу. Юва закричала й кинулася на колишнього очільника Консиліуму. Проте зупинилася, щойно той випустив ніж... У ту ж мить Фідуцій, задалегідь відкинувши алмоній убік, доторкнувся і до неї... Віртуальний світ патрійця розкрив свої

обійми для гостей.

За мить житло освітило потужними променями декількох прожекторів. Декілька секунд потому в отворі показався високий патрієць, який вимовив:

— Здрастуйте, Фідуцію!

Господар мовчки розмішував кашу з розплавленими спеціями і скибочками алмонія.

— Бачу, ти не радий моїй появі.

— Їх немає...

— Проте поле не помиляється, Фідуцію, — зауважив патрієць, обличчя якого зберігало нейтральний вираз.

— Так, мій приятелю... — господар обернувся до свого непроханого гостя. — Юва і...

— Фідуцій затнувся, — землянин втекли з мого будинку.

— А Помічник мені наполегливо показує наявність земних евотонів у твоїй квартирі... Як же нам бути? — уїдливо промовив гість.

Фідуцій узяв алмоній із столу й з неприязню шпурнув в непроханого гостя зі словами:

— Евотони представника S24.

— Може, ти хотів сказати: Землі? Алона? — піймавши плід і відклавши убік, відповів патрієць. — Я не відчуваю до землянина огиди чи неприязні. Але ми тепер діємо, як в старі часи, до земного зіткнення з абсїдеумами. Страж — Злата, я,